

קונטרס

והצדיקו את הצדיק

בירור דברים בענין השערורי
הגדולה בעולם היהדות שחזרה
ועלתה שוב על שלחן מלכים
בתקופה האחרונה

בדין הפאות הנכריות משער אדם (Human hair)

שיש עליהם דין תקרובת עבודה זרה
ואסורים בהנאה

- ובו יתבארו -

תמצית טענות המתירים ותשובות האוסרים
על טענותיהם, להוכיח כי המציאות אינה
כמו שחשבו, ודבריהם בטעות יסודם

וצדקו דברי גדולי ומאורי הדור
שזכו לסייעתא דשמיא מיוחדת לכוון אל האמת

ופסקו בשנת תשס"ד
שפאות אלו אסורים בהנאה

חורף תשפ"ד

קונטרס זה יוצא לאור לזכות את הרבים
על ידי מכון

"ונתן לך רחמים"

לחקר איסור תקרובת עבודה זרה בשייטלעך של ימינו

לזכות חולי ישראל המרובים המוטלים על ערש דוי ביסורים גדולים שיזכו לרפואה שלימה בקרוב
ולזכות בחורים ובתולות המבוגרים שענייהם כלות זמן רב למצא את ה"באשערט" שלהם שיזכו לישועה בקרוב

שם המכון "ונתן לך רחמים"

הוא על שם הפסוק (דברים י"ג ה') ולא ידבק בידך מן החרם
(שזה אחד משתי הלאוין שעוברים בכל פעם שנהנה מן תקרובת ע"ז, רמב"ם פ"ז ה"ב)
למען ישוב ה' מחרון אפו ונתן לך רחמים ורחמך!

ומבואר בזה שעל ידי שנזכה לעמוד בנסיון הגדול הזה של דורנו לפרוש מן השייטלעך מיומער
העיר שהם תקרובת ע"ז ואסורים בהנאה על ידי זה "יסור החרון אף" של הקב"ה מכלל
ישראל ויתעוררו רחמי שמים מרובים (בכפל הלשון!) על כלל ישראל והקב"ה ישפיע עלינו
רפואות וישועות וזיווגים הגונים ורחמים וחסדים מרובים!

מהדורא ראשון חורף תשפ"א
מהדורא שני' חורף תשפ"ד

להערות והארות אפשר להתקשר
845.642.8102
AZinwigs@gmail.com

תוכן הענינים

4	בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות
4	למה עלתה כעת השערורי' על הפרק פעם שניה ?
6	מדוע לא נקבל דעת המתירים ?
7	הודאת בעל דין – תקרובת עבודה זרה
7	בענין העדות שסיבת הגילוח להסיר מעליהם השערות הטמאות
10	דברי ד"ר מוהן שאין הגילוח קרבן
11	למה אין מתגלחים בתוך הטמפל ?
11	הלא אין כאן תקרובת רק מעשה גילוח בעלמא ?
12	הלא אין הגילוח לפני האליל ואין כאן תקרובת עבודה זרה ?
13	איסור תקרובת עבודה זרה הוא מדרבנן וספיקא דרבנן לקולא
13	הגויים אומרים כי מטרת הגילוח היא לשבירת האגו עבור האליל
15	השערות נמסרות לבשר ודם ולא לאליל
17	מטרת הגילוח לנוול את האדם ואין כאן תקרובת עבודה זרה
17	גילוח השערות אינו דומה לשבירת מקל
18	למה אין הגילוח נעשה על ידי הכמרים ?
19	הדבר ברור שכוונת המגלח להרויח ממון ולא לשם עבודה
21	מאן יימר שהשערות שבידינו מקורם מהטמפלים ?
21	איסור הנאה מתקרובת ע"ז תופס את דמיו
22	מדה כנגד מדה – המחלה הנוראה
22	צער גדול בנים – אין השראת השכינה בבית
23	אין התפלה מתקבלת בעבור עוון זה
23	אהבת ה' – אף השייטלעך בכלל
24	המשבחת אשה כזו – מסייעת לעוברי עבירה

24.....	מסירות נפש בזמנינו כאן באמריקא
24.....	גודל השכר כאשר הנסיון קשה יותר
25.....	אין דעת חכמים נוחה בשייטלעך כאלו
25.....	השפעות טובות בזכות התגברות על הנסיון

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

תחלה נכתוב מציאות הדברים והשתלשלות הענינים בקצרה. במדינת הודו ישנם בתי עבודה זרה לרוב, ורוב העם מאמינים ועובדים עבודה זרה כמו בימי קדם. יש בית העבודה זרה הגדול ביותר נמצא על הר הנקרא טירופאטי, ושם מגיעים מידי יום בערך 80,000 - שמונים אלף איש, ובימי חגאות באים הרבה יותר. ויש שם הרבה מיני עבודות שבהם עובדים את האליל, ואחת העבודות היא גילוח השערות הנעשה בבנין מיוחד שנבנה לשם כך (קרוב למחצית המבקרים מגלחים שערותיהם, והיינו בערך שלוש וחמש אלף כל יום). אחר הגילוח, לוקחים מנהלי בית הע"ז את השערות והם נמכרים בכל רחבי העולם, והרווחים הולכים לבית הע"ז. בשנת תשס"ד, נשלח לאותו מקום הגאון רא"ד דונר שליט"א, רב ואב"ד בלאנדאן על ידי גדולי ישראל לברר הענין לאשורו, ולאחר שדרש וחקר היטיב ושמע מפיהם שהשערות האלו הם sacrifice - סאקריפייס, דהיינו קרבן לע"ז, והוסיפו שהאליל שלהם אוהב שיער, פסקו גדולי ישראל ששערות אלו דינם כתקרובת ע"ז והם אסורים בהנאה, וכל הפאות הנכריות אסורים מחשש תקרובת, ובשעתו היתה התעוררות גדולה, ונשי ישראל הכשרות שרפו את הפאות בראש חוצות, ושם שמים נתקדש ברבים. לאחרונה בשנת תשע"ח שוב עלתה השערוריה על שולחן מלכים, כאשר לאחרונה היו רבים שהורו לעצמם היתר לקנות פאות נכריות העשויות משערות אדם, וכאשר נתעוררו חבורת תלמידי חכמים לעסוק בענין ולפרסם את חומר הדבר, נתברר שיש הרבה מהמון העם ששמעו סברות וטעמים להקל, והדבר גרם בלבול וספיקות בקרב הציבור, על כן לתועלת הציבור החשוב סדרנו כאן את הדברים בדרך שאלה ותשובה, ועל ידי כך יתקבלו הדברים ויתישבו על הלב ביותר, כאשר השואל מצדד להתיר את הפאות, והמשיב מבאר בטוב טעם את דעת התורה האמיתית לאסור את הפאות, ובסייעתא דשמיא נזכה לברר את הענין לתועלת וזיכוי הרבים.

למה עלתה כעת השערורי' על הפרק פעם שניה?

1) כידוע לכל בשנת תשס"ד הורו כל גדולי ישראל שהפאות אסורים בהנאה, וכל בית ישראל קבלו דבריהם ללא שום ספק ופקפוק, וכולם ביערו את הפאות האלו מביתם, ובכל פנה ופנה היו שריפות לרוב לקיים מצות ביעור עבודה זרה מבתי ישראל. מה גרם לכך שכעת כחמש עשרה שנה לאחר מכן, יש צורך שוב לדון בענין, והלא כל הענין כבר הי' מסודר מאז שנת תשס"ד, והכל על מקומו בא בשלום. ומדוע לא נשמע שום ערעור זה שנים רבות, ואין פוצה ומצפצף עד היום, ומה אירע כעת שהשערורי' שוב עלתה על הפרק.

שתי תשובות בדבר

א. אחר שנאסרו השערות הבאים ממדינת הודו בתכלית האיסור על ידי גדולי ישראל, התחילו הסוחרים לומר שאמת הדבר שהשערות מהודו אסורים, אך הם מביאים שערות ממקומות אחרים מברזיל מאירופה מרוסיה ממנגוליה ממלזיה מפרוביה ועוד מדינות, והציבור התחיל לקנות פאות אלו, שהרי הסוחרים אומרים שאינם באים מהודו. ובנוסף לדברי הסוחרים הי' גם איזה גוף כשרות מארץ ישראל שנתן הכשר על פאות שאינם באים מהודו. ולכן במשך כל השנים האחרונות לא הי' מה לדון בדבר כיון שהציבור הי' שקוע בתרדמה עמוקה, והאמין כי הפאות אינם באים מבתי העבודה זרה בהודו כלל וכלל.

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

אך אחר בירור הדברים היטיב ממקורות רבים נתברר שדבר זה אינו נכון, ואדרבה נתברר בבירור גמור שרובא דרובא מהשערות בעולם שמהם מייצרים את הפאות לדאבונינו מקורם מבתי העבודה זרה בהודו. ואף ההכשר הניתן על פאות, כבר נתברר שאין לסמוך עליו, מחמת הרבה טעמים, ויש הרבה תמיהות חזקות על כל מהלך ההשגחה ונתינת ההכשר, והרבה רבנים חשובים העוסקים בתחום הכשרות בדקו את הדבר בעומק ובאו למסקנא שאין לסמוך עליו כלל.

ובאמת אין שום מקום לסמוך על דברי הסוחרים היהודים שמעידים ששערותיהם באים ממדינות אחרות, כיון שיש בשוק השער הרבה רמאות ושקרים, ואין אחד מישראל שרואה את מקור השער משעת הגילוח עד שמגיע אל השוק, ואין אפשרות כלל לראות את השער בשעת הגזיזה, ואין לסוחרים היהודים שום ידיעה ברורה מהיכן מקור השער, אלא סומכים על מה ששמעו מהגויים שמוכרים להם השער, שמבטיחים להיהודים שאין השער מהודו, ואין להם שום נאמנות על פי הלכה כי אומרים כן רק מחמת שיודעים שהיהודים מקפידים על זה מאוד שלא לקנות שער מהודו (ועי' שו"ע יו"ד סי' ש"ב סעי' ב' ובש"ך סק"ב, שפשוט שאין דין מסיח לפי תומו בנידון כזה).

ואף השערות שקונים באמת ממדינות אחרות כגון רוסלאנד או ברזיל וכדו', היינו שהשער עובר דרך מדינות אלו עד שהם מגיעים לידי הסוחרים היהודים, ותחת שיגיעו ישר מהודו לידי ישראל, צריכים הם תחלה להגיע לברזיל ורוסלאנד ושאר מדינות, ומשם הם עושים דרכם לידי הסוחרים היהודים תחת שמות אחרים, (וכפי שהיה במאנסי לפני שנים שמצאו אחד שהאכיל רבים מישראל בבשר נבילות וטריפות רח"ל, והדביק חותמת כשרות על האריזה כאילו הי' בשר כשר למהדרין). וכן נמצא מפורש כתוב על ידי אחת שאינה שומרת תורה ומצוות, שדיברה עם סוחר גדול בהודו ואמר לה בזה"ל:

As another Indian trader tells me, 'I sell the hair as Indian but what the buyers do in their own countries, we cannot say. Those rabbis made it very difficult for Jewish women when they introduced the ban on Indian hair. Nowadays, hair has to travel a very long way before it gets to them!' It is not inconceivable that some of the hair sold in Europe as 'Brazilian' or 'Ukrainian' began life on Indian heads¹.

ב. ומחמת כן שנתברר עתה שאין לסמוך על כך שהפאות באים ממקומות אחרים, כי כולם באים מבתי הע"ז, התחילו שוב להעלות סברות שנאמרו בשעתו על ידי כמה רבנים להתיר את הפאות, וכפי שנפרט להלן סברותיהם, ואף שאז בשנת תשס"ד לא נתקבלו כלל דבריהם, שהרי אין לנו אלא דברי גדולי ישראל, והם אמרו שהשערות אסורים מדין תקרובת, ובשנים הבאות סמכו על דברי

Tarlo, Emma. Entanglement: The Secret Lives of Hair, Pg 102 ¹

תרגום: עוד סוחר הודי אמר לי: אני מוכר השער כהודי, אבל מה שהקונים שלי עושים במדינות שלהם, אני לא יכול להגיד. אותם רבנים עשו את זה מאוד קשה בשביל הנשים כשאסרו השער ההודי. היום השער צריך ללכת בדרך ארוכה עד שזה יגיע להם, ולא רחוק לומר שיש כמות של שער שנמכר באירופה כברזילאי או אוקריינאי, שהתחיל את חיותו בראש הודי

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

הסוחרים שאמרו שיש די והותר שערות הבאות ממדינות אחרות, ואם כן לא הי' צורך לברר האם יש ממש בדברי המתירים אם לאו, כי ודאי לכתחלה לא רצו לסמוך על דבריהם אחר שגדולי ישראל פסקו לאיסור, ויש אפשרות לקנות שערות כשרות לכתחלה, ולכן היו כל דברי המתירים בבחינת הלכתא למשיחא שאינם נוגעים למעשה כלל. אך עתה כאשר נתברר כי רובא דרובא מהשערות באים מהודו, ואין שום אפשרות לקבל שערות שבאים בודאות ובבירור ממקומות המותרים, ואין שום הכשר בהשגחה תמידית שיש לסמוך עליו, התחילו שוב לעיין בדברי המתירים ולדון אם יש בהם ממש, וגרמו לספק ובלבול בשנים האחרונות.

מדוע לא נקבל דעת המתירים?

(2) כפי שאמרתם, הרי יש רבנים שהורו לקולא, ומדוע לא נקבל דבריהם?

כמעט כל המתירים חלקו בעיקר בדברים התלויים במציאות, ולכן כל עוד שנתברר שהמציאות הוא כדברי האוסרים, רובם מסכימים לעצם הדבר שהשער הוא תקרובת עבודה זרה.

בשעתו, אחד מעיקרי הטענות היה שדיברו עם בעל תשובה שהי' גר שם שנים רבות והוא בקי בכל עבודותיהם, והוא טוען שסיבת הגילוח אינה לשם קרבן, לא מיניה ולא מקצתיה, אלא היא מחמת שבאמונתם שערות הם דבר טמאים, וטרם כניסתם לטמפל שלהם יש להסיר כל דבר טמא ומאוס כדרך אדם הנכנס אל המלך שרוחץ עצמו ומסיר מעליו כל דבר מיאוס ולכלוך, ולכן הם צריכים להסיר מעליהם את השערות הטמאות לפי דתם, וזו כונתם בגילוח, ואין כאן שום שייכות לעבודה ותקרובת לעבודה זרה, ובעיניהם אין האליל מקבל השער הנגלח כלל.

ואף שהרב דונר העיד ששמע מהם שהוא sacrifice - סאקריפייס, טענו שהוא לא הבין את כוונתם, לפי ששמע זאת מפי מתורגמן שלא היה בקי כ"כ בשפות המדוברות, וגם מצוי מאוד שכאשר מתרגמים הדברים משפה אחת לחברתה, משתנית משמעות הדברים, ואמרו שהרב דונר טעה, ואליבא דאמת כאשר הם באומרים שהוא sacrifice - סאקריפייס, כונתם רק לומר שהוא self, שהיינו שהם מוסרים ומקריבים מעצמם את שערותיהם בכדי לבוא לפני האליל ללא השערות הטמאות, ומעולם לא נתכוונו לומר שהשערות עצמם הם סאקריפייס במשמעות של קרבן לעבודה זרה.

ועל סמך דברים כאלה החליטו הרבה רבנים שאין כאן שום קרבן ותקרובת, והשערות מותרות לכתחלה.

אבל באמת אין הדברים נכונים כלל, כי מה שרצו לפרש את הכינוי sacrifice - סאקריפייס, שכוונתם לומר ענין של ויתור, טעות הוא, שהרי הם אומרים גם שהוא Offering - אפערנינג – מנחה עבור האליל, והיינו נתינת דבר בתורת קדושת הגוף, ולא רק נתינה של חולין. ואם כן הרי אף שהלשון sacrifice - סאקריפייס, יכול להתפרש גם כ-sacrifice self, ולדוגמא, אשה המסכימה לעזוב את מקום מגוריה ללכת עם בעלה לדור בארץ ישראל במקום תורה, אף שאין מקריבה כאן איזה דבר בפועל, אך היא מקריבה ומוסרת את עצמה למען תורתו של בעלה, אך הלשון Offering - אפערנינג ודאי אינו מתפרש בדרך זו, ויש לו רק משמעות אחת שהשערות הנם מנחה ותקרובת עבור האליל.

ואף אם בשנת תשס"ד לא היתה אפשרות לדעת על הנעשה שם, והדרך היחידה לברר על הנעשה באותו מקום הרחוק מאתנו היתה על ידי שליחים ועדים שיעידו על מעשיהם שם, ומחמת כן נתעורר ויכוח האם הרב דונר מעיד נכונה, או אולי לסמוך על אלו שהצהירו שהם המומחים, וטענו שרק הם יודעים את האמת והרב דונר טעה בהבנתו.

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

אך כהיום בהתפתחות האינטערנעט, הרי הכל גלוי וידוע, ואין צריך להזקק לשליחים, ויש אפשרות לברר את הנעשה שם בבירור לפי מה שהעובדי ע"ז עצמם כותבים כמסיחים לפי תומם, ואחר חיפוש ובדיקה במקורותיהם בתקופה האחרונה נמצא כתוב מפורש כמו שהעיד הרב דונר, ואף הרבה יותר ממה שהעיד אז, ויש הוכחות לאין שיעור על כך מעשרות ומאות של מקורות, וכל דברי המתירים הם טעות גמור, וכל המחפש ימצא תיכף ומיד ברור כשמש שהם מאמינים באמונה שלימה שהם מוסרים שערותיהם עבור האליל כיון שבטפשותם מאמינים שהוא חפץ בכך והוא אוהב שערות, והוא קרבן עבדו, והגילוח הוא אחד מהעבודות שבהם עובדים אותו.

הודאת בעל דין – תקרובת עבודה זרה

(3) האם תוכלו לתת לנו דוגמא אחת שיש במקורותיהם על כך שהשערות הם תקרובת עבור הע"ז?

לאחרונה נתפרסם בהרבה מקורות מעשה שטות שהם מספרים, וכך היה מעשה, פעם אחת הלך האליל במקום אחד, ושם היה רועה אחד עם פרותיו, והרועה רצה להכות על ראש אחת הפרות, אך הפרה זזה ממקומה ולכן הכה הרועה על ראש האליל, ומחמת כך נפלו כמה שערות מראשו, ושם היתה גם אלילה נקבה, וכאשר ראתה מה שאירע לאליל שכל שערותיו נפלו, ריחמה עליו, והסירה את שערותיה מעליה ומסרה אותם לאליל שלא יהי' קרח, ותמורת זאת הבטיח לה האליל שמהיום והלאה ימסור לה את כל השערות שמביאים עבורו אלו הבאים לעבדו, וכל השערות יהיו שלה.

ואף שאצלם המעשה ידוע זה שנים רבות, אך בשנת תשס"ד לא היה הסיפור מפורסם וידוע אצלנו, וכהיום נתפרסם מאוד סיפור זה ומובא בהרבה מקומות. ולפי העולה מסיפור זה הרי כל המתגלח שם מוסר שערותיו לאליל והאליל רוצה לקבל את השער לצרכיו ולשלם את חובו לאלילה, ואם כן הרי הדבר ברור שהשערות האלו הם קרבן ותקרובת לעבודה זרה פשוטו כמשמעו. ואף אם נגיד שסיפור זה אינו עיקר סיבת הגילוח, אבל עכ"פ יכולים ללמוד מזה שאין כאן מעשה הכנה והסרת הטומאה גרידא, אלא הם מתייחסים להשער הנגזז כדבר הניתן לעבודה זרה.

בענין העדות שסיבת הגילוח להסיר מעליהם השערות הטמאות

(4) כפי שהזכרתם, הרי יש שהעידו שהשערות הם דבר טמא, וסיבת הגילוח להסיר מעליהם את הטומאה, האם אין בדבריו ממש?

תחלה יש להקדים כי אחד מהם הוא בעל תשובה שאינו באמת טלית שכולה תכלת, ויש לו קצת דעות כוזבות, ואכמ"ל. אך אין לנו צורך לכל זאת, כי לאחרונה פנו אליו ושאלוהו על כך שנמצא מפורש להיפך בדברי הכומרים והנהלת בתי הע"ז, שהרי הם אומרים שמטרת הגילוח היא לעזור לאליל לשלם את חובו עבור האלילה שנתנה לו שערותיה וכסיפור המובא למעלה, ועל כך ענה שלא שמע סיפור כזה מעולם (א"ה יש להעיר שיש ברשותינו מקורות של הסיפור מלפני תשס"ד), אז אמרו לו, צא ובדוק באינטערנעט ותראה שכך כותבים הם עצמם, ואיך תוכל להתווכח עמם, ותוך כדי דיבור עמו בדק את הדברים, וראה שאכן צדקו דברי המתווכחים אתו ומפורש שם שכן היה מעשה, והאליל זקוק לשערות, הודה ואמר אכן לא ידעתי, וגמגם ככה וככה, ואמר שאכן הסיפור מופיע באתר שלהם.

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

למעשה כהיום נעשו בירור ע"י גדולי כומריהם, ומה שכתוב בספריהם, והתכתבויות עם אלו שמכירים את דתם היטב, ועוד עשרות של מקורות, והכל עולה לדבר אחד, אם כן נקבל את דברי כולם במקום אחד, בפרט שאותו אחד נתברר שמדבר הרבה מסביר ולא מידיעה.

ובאמת אף לולי הודאת עצמו יש להוכיח מכמה צדדים שאין ממש בדבריו שסיבת הגילוח היא להסיר הטומאה. א. לפי מה שמסרו מבית הע"ז ביקרו בשנת 2017 למספרם בבית העבודה זרה בטירא פאטי 27 מיליאן אנשים, ורק 12.5 מיליאן גילחו שערותם. נמצא שפחות ממחציתם התגלחו (בערך 40%).

ואם נאמר שהשערות טמאים, וסיבת הגילוח היא לנקות עצמו מהטומאה קודם שיבוא להתייצב לפני המלך, איך יתכן שרובם לא יתגלחו ויכנסו בטומאתם לעבוד את האליל, אך אם היא עבודה אחת ממיני העבודות למסור לאליל את השערות, הרי מתקבל על הדעת לומר שיש מי שעובד את האליל יותר ואף מסכים למסור לו שערותיו ויש העובדו פחות ואינו מתגלח.

ב. אם הגילוח הוא להסיר את הטומאה, למה צריך הגילוח להעשות דוקא שם בבית הע"ז, ולמה לא יגלח כל אחד שערותיו בביתו טרם בואו שמה, ואדרבה, כאשר האדם צריך לבוא אל המלך ונעליו מלוכלכות, האם יבוא אל ארמון המלך ושם יצחצח מנעליו, הלא ודאי יעשה זאת בביתו, ואחר כך יבוא אל בית המלך כראוי, ואין שום הגיון בעולם שיקפידו להסיר הטומאה דוקא במקום הע"ז, אלא ודאי שאין כוונתם הגילוח סתם להסיר טומאה במעשה של חולין, אלא ברור שהם עובדים את האליל עם הגילוח, ולכן הם מקפידים לעשות זאת בבית העבודה זרה דוקא.

ג. עיקר מטרת בואם לשם היא בכדי להכנס ל"דארשאן" (דהיינו שנכנסים בתוך הטמפל לפני עיקר הפסל, ליחידות עם האליל), ומתפללים שם תפלה קצרה ויוצאים, והם ממתינים שעות ארוכות על מנת לזכות בכך.

ושאלו את הנהלת בית הע"ז האם הגילוח צריך להיות לפני עבודה זו או שיכולים להתגלח גם אחר כך, וענו שאפשר גם להתגלח אחרי הדארשאן. כמו כן, יש בידינו מה שגוי אחד כתב לעצמו בבלו"ג שלו את התייעוד של כל ההליכה שלו להודו, וגם שם הוא מספר איך שעשו הגילוח לאחר הדארשאן.

ואם כדבריו שהשערות הנם דבר טמא, והגילוח היא להסיר את הטומאה טרם בואו להתייצב לפני האליל, איך אמרו שיכול להתגלח אחר שכבר יצא משם, ומה יוסיף עוד בזה. נמצא ברור לפי תשובתם שלא קרב זה אל זה ואין הגילוח כלל הכנה לקראת הכניסה אל האליל, אלא היא עבודה בפני עצמה למסור השערות לאליל.

ד. דרכם של המתגלחים לעשות נדר (Vow), דהיינו שכאשר יש להם צרה בביתם כגון מי שאין לו פרנסה או בנים או כל צרה שתהי', והם זקוקים לישועה, הם מקבלים על עצמם נדר לגדל השער, ואחרי זה אם יושעו יגלחו השערות עבור הע"ז.

ואם הגילוח הוא בכדי להסיר את הטומאה, מה ענינו לנדר מקודם, הלא כל אחד צריך להתגלח קודם שיבוא אל האליל, אלא ודאי שהשערות אינם דבר טמא כלל ויכולים להכנס עמהם אל האליל, אלא שהגילוח הוא מתנה וקרבן עבור האליל, וכיון שהוא זקוק שהאליל יעזור לו, הרי הוא מתגלח ונותן לו את השערות כקרבן.

ה. יש כאלו שאין רוצים לגלח את כל שערותיהם, ולכן יש קצת שמתגלחים רק שלשה חיתוכים מכל צדדי הראש, דהיינו קווצת שער מצד ימין ומצד שמאל ומאמצע הראש ולא יותר, וזה מספיק בדיעבד.

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

ואם ענין הגילוח היא להסיר הטומאה, וכי מה יועיל אם גילח מעט שערות, כאשר עדיין נשאר עם רוב שערותיו הטמאות, אך אם יסוד הדבר הוא שנותן קרבן עבור האליל, הרי מתקבל על הדעת לומר שכל אחד נותן כפי יכולתו, וכפי שמצאנו בהקרבנות להבדיל, שיש המביא פר ויש המביא כבש ויש המביא עוף ויש המביא מנחה, כל אחד כפי אשר תשיג ידו.

ואם כן נמצא שדבריו של "מומחה" זה שהיה אצל כמה רבנים וחזר על דבריו שהשערות אינם תקרובת, ומה שהם אומרים sacrifice, כונתם self sacrifice, הכל שקר וכזב מכף רגל ועד ראש, ובירור כשמש שכל דבריו אינם נכונים, והנם דברים בטלים ומבוטלים המצוצים מן האמצע ללא שום מקור ויסוד.

ואכן כיום נתברר שכל דבריו היו שקר וכזב, ודברי גדולי ישראל הי' נכונים ופסקו כדין, והוא הי' רמאי ושקרן, ובתי הדינים פסקו נכונה לפי עדותו של הדיין הרב דונר.

ויש להסמיק כאן את דברי הגאון ר' דוד פיינשטיין שליט"א מחשובי הפוסקים בארה"ב בן הגאון ר' משה זצ"ל, שאמר בנוגע איזה ענין, כי שאלה פרטית הנוגעת לאדם פרטי שואלים איזה מורה הוראה, שאלה הנוגעת לעיר שלימה שואלים את רב העיר, וא"א לשאול למורה הוראה סתם, אלא צריך לכך תלמיד חכם גדול יותר שיוכל לענות על כך, אך שאלה הנוגעת לכל ישראל א"א לשאול אף את רבני העיר, וצריך לשאול את גדולי הדור לפי שיש להם סיעתא דשמיא מיוחדת בדברים אלו, עכ"ד. הרי לנו שבשאלות כאלו אין יכול כל רב ומורה לחוות דעתו בכך ואין לו את הסיעתא דשמיא שיש לגדול בישראל, וכפי שראינו כאן בחוש שרבנים אלו שרצו לצדד להיתר, אינם גדולי הדור ומנהיגיו, והם לא זכו לאותה סיעתא דשמיא לכוון אל האמת, וגדולי ישראל שנתברכו בסיעתא דשמיא מיוחדת כווננו לאמת ולא טעו ופסקו לאמיתה של תורה, וכפי שנתברר בבירור גמור ללא צל של ספק שהשערות דינם כתקרובת עבודה זרה ואסורים בהנאה.

ויש להוסיף שאף שעל עדותו של הדיין הרב דונר יש שפקפקו כמו שכתבנו למעלה שלא הבין נכונה, אף שבאמת אמר הרב דונר שרובם של דברים שמע מפיהם בעצמו בשפה האנגלית, ורק במקומות שלא הבין היה זקוק למתורגמן, אך יתר על כך הרי בשנת תשע"ח נשלח שוב להודו עוד אחד בשם אמיר דרומי שכמה שנים בחייו גר בהודו, והוא בקי היטיב בכל תהלוכותיהם, והגאון חי"ד ווייס שליט"א כותב עליו שהוא איש נאמן ביותר, אדם ירא שמים ודייקן, ואחר ביקורו שם חזר והעיד ממש ככל דברי האוסרים, ואף הוסיף על כך, וכל דבריו עם הגויים שם נמצאים על וידאו שניתן לקבל ולראות, ועל פי שנים עדים יקום דבר, שני עדים יראי ה', שומרי תורה ומצות כדת וכדין, ושניהם מעידים אותם דברים בדיוק.

וזאת בנוסף למה שהזכרנו ששאלו את ההנהלה והכומרים והמומחים לעניני דת זו וכל חכמיהם, ואין לומר שהם גויים טפשים שאין בהם דעת, כי כולם מלומדים, וכולם אמרו פה אחד שהתגלחת היא עבודה, והשערות הם תקרובת, ואם כן כיום הדברים ברורים ללא צל ספק שדברי בעל תשובה זו שקר וטעות הם, והפאות אסורות בהנאה.

(5) הלא נמצאו ספרים קדמונים שכתבו העובדי ע"ז ושם נמצא כתוב שהשערות הם דבר טמא ואסור להכניסם לפני ולפנים וכדברי המתירים?

אמת, יש מקורות כאלו בספרים ישנים שלפי דתם השערות טמאות, אך עלינו להבין כי אצל עובדי הע"ז הרי ישנם מאות ספרים, ובכל דור ישנם חכמים ונביאים, חבורת שוטים שכל אחד מהם יכול להמציא עבודות כפי העולה על דעתו, והספרים מלאים סתירות מאחד לחבירו ואין שום מסורה אצלם, כי תורת הגויים השוטים אינה כתורתנו להבדיל, תורת ישראל שניתנה מסיני, ושלשלת הקבלה ממשיכה דור אחר דור, תלמוד בבלי, ראשונים, פוסקים, וכללי הפסיקה מסורים מרב לתלמיד.

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

ואם כן הרי אף שבספרים ישנים שלהם מפורש שהשערות טמאות, אך בדורנו כולם פה אחד אומרים להיפך שהשערות הם דבר חשוב ומקובל אצל האליל, וא"כ הרי כיום התגלחת היא תקרובת ע"ז. וכן כאשר שאלו את הנהלת הטמפל האם מותר להכניס את השערות בפנים, אמרו שאין איסור להכניס השערות, ואף שאין צורך בדבר, כי האליל מקבל את השערות גם כך, שבבנין הגילוח יש כלי מיוחד הנקרא הונדי שבו מכניסים את כל מה שמובא עבור האליל, אך מכל מקום כותבת הנהלת הטמפל שיש בערך 10% מהמתגלחים שמביאים השערות לפנים. ובודאי אילו היה הדבר מאוס ומתועב בודאי היה מזהירים שלא יעשו כן ולא היו נותנים להכניס השערות בשום אופן, והם אומרים בפה מלא שיש כאלו המכניסים השערות, אלא שלדעתם אין צורך בכך. הרי ברור שאין דעתם שהשערות הם דבר טמא, וכל דברי בעל תשובה זה אין בהם ממש.

דברי ד"ר מוהן שאין הגילוח קרבן

6) כפי ששמענו, הרי בנוסף לדברי ה"מומחה" הנזכר, יש גם מומחה נוסף שדיברו איתו לפני כשלושים שנה, ד"ר אנהנד מוהן, שהוא גוי שמוצאו מהודי ומאמין בדת זו, ודבריו מובאים בתשובת הגרי"ש אלישיב זצ"ל (קוב"ת ח"א סי' ע"ז) ומובא בשמו שאמר שאין הגילוח קרבן?

אכן, התקיימה שיחה של רב אחד עם הגוי הזה לפני שלשים שנה, ואז שלחו להגרי"ש אלישיב מה שהבינו מאותו שיחה. אבל למעשה יש תחת ידינו העתק ממה שנאמר בשיחה זו, וכפי הנשמע מהשיחה נראה בעליל שהשואל והגוי לא הבינו זה את זה מספיק, כי אמת שכאשר שאלו אותו האם השערות הם סאקריפייס ענה, "לא לא לא", no, no, no, אך יש סיבה לתשובתו כן, לפי שהיה סבור שהשאלה היא האם מקריבים השערות על גבי המזבח וכדרך שעושים עם הקאקאנאטס ועוד קרבנות שכן שורפים אותם על מזבח, וכיון שהבין שזו השאלה האם הוא sacrifice - סאקריפייס, לכן ענה, no, no, no, שהרי באמת אין שורפים השערות, וזו היתה כונתו בתשובתו שאין זה sacrifice – סאקריפייס.

אך ודאי בעיקר יסוד הדבר שסיבת הגילוח היא למסור השערות לאליל, הרי גם הוא מודה בזה, והראיה שהרי בהמשך השיחה אמר שהשיער הוא Offering - אפעריןג, וכן כששאלו אותו, למה יש צורך עוד אחר הגילוח למסור את השערות לבית הע"ז, ולמה לא יתגלח כל אחד וישליך שערותיו לאשפה? ועל כך ענה הגוי, והלא הנך רוצה למסור זאת לאליל, ואם תשליך השערות לאשפה הרי אינך מוסר אותם לאליל, ולכן צריך לבוא אל בית הע"ז ולהתגלח, ולהשאיר שם השערות עבורו. הרי דבריו מפורשים שהשערות הינם תקרובת ומתנה עבור האליל, ומה שאמר תחלה שאין זה סאקריפייס, רצה לומר שאין זה קרב על גבי המזבח, ובאמת בכל השיחה מוכח כן, ואכמ"ל.

ונמצא שדברי אותו גוי, שעליהם בנו להתיר, לא הובנו כראוי, וגם לדבריו הרי השערות נתקבלו ע"י האליל, והנם תקרובת ע"ז.

למה אין מתגלחים בתוך הטמפל?

7) אם כדבריהם שכונתם להקריב זאת לאליל, יש לתמוה למה הם מתגלחים בבנין מיוחד לעצמו והשערות נשארות שם, ולמה אין מתגלחים בתוך הטמפל לתת את השערות לפני האליל וכמו שנותנים בתוך ההונדי המונח שם מתנות יקרות ותכשיטים, ומכך נראה שאין כונתם להקריב השערות, אלא שהם מגלחים שערותיהם להסיר הטומאה מעליהם טרם כניסתם? שלש תשובות בדבר

א. אין זה ראיה כלל, שהרי להבדיל, כן היתה גם עבודת הקרבנות בבית המקדש, שרוב הקרבנות היה קרבים על גבי מזבח החיצון שהיה בחצר, ואף דמם לא היה מובא כלל בפנים, לבד ממספר קרבנות (פר ושעיר של יום הכפורים, ופרים ושעירים הנשרפים) שהי' דמם נזרק על גבי מזבח הפנימי, וכי יעלה על הדעת לומר שרק אלו שדמם מובא בפנים הם הנקראים בשם קרבנות, והאחרים שדמם נזרק רק על גבי המזבח החיצון, אינם בכלל קרבן, הרי זה הבל ושטות לומר כן, וכל אחד מבין שכולם קרבנות הם אלא שיש סדר ודרך עבודה, יש קרבנות שעבודתם בפנים, ויש קרבנות שעבודתם בחוץ. ואם כן להבדיל, גם אצל העובדי ע"ז, יש עבודות שמקומם בפנים ויש עבודות הנעשות בחוץ, ועבודה זו של גילוח השערות נעשית בחוץ.

ב. אחת העבודות הידועות שלהם היא שבירת קאקאנאטס ומחציתו קרב על גבי מזבח הנמצא בחצר בית הע"ז, והמחצית השניה נאכלת. וברור מאוד ממעשיהם שהקאקאנאטס הם קרבן גמור לע"ז, ודינו כתקרובת ע"ז, שהריהם מקריבים זאת ע"ג מזבח. ואעפ"כ עבודתו נעשית בחוץ, ולא לפני עיקר הפסל, הרי שבעיניהם אין שום חסרון בחשיבות של עבודה שנעשה שלא לפני עיקר הפסל. ובאמת להלכה גם אין שום צד שצריך להעשות העבודה דווקא לפני הפסל כל עוד שכונתם ברורה שמעשיהם לע"ז (ועי' חולין מ. ד"ה לפני) כ"ש אם הגוים עצמם מקריבים קרבנות בחוץ (עי' ע"ז נא: אין קלקלין לפעור, ודו"ק)..

ג. שאלה זו נשאלה לפני הנהלת המקום, למה אין מתגלחים לפני העבודה זרה, ותשובתם היתה שיש ב' סיבות לדבר, הראשונה, מחמת ריבוי העם הממתינים שעות ארוכות להכנס לרגע כמימרא ומתפללים שם תפלה כלשהו ומיד יוצאים, א"כ אין אפשרות במציאות לתת לכל אחד להתגלח שם בפנים, ולכן ייחדו מקום מיוחד לכך. ועוד כי מחמת כבוד האליל הם מקפידים מאוד על נקיות המקום, ולכן אי אפשר להתגלח שם. וא"כ אין ראי' מכך שאין זה קרבן לע"ז.

הלא אין כאן תקרובת רק מעשה גילוח בעלמא?

8) אף אם נסכים לכל דבריהם שכוונתם להקריב לע"ז, הלא הדין הוא שרק תקרובת עבודה זרה נאסרת, כגון שנותנים לפני האליל מאכלים וכדו', והרי כאן אין תקרובת אלא מעשה גילוח לבד, ואחר כך נוטלים השערות ומוכרים אותם, ולמה ייאסרו השערות, הלא לא הוקרבו כלל לפני האליל?

טעות גדולה יש ביד הסוברים כן, שהרי מפורש בשו"ע (יו"ד קל"ט סעי' ה') על פי הגמרא (ע"ז נא, ובתוס' שם נ. ד"ה כעין) שבאמת יש ב' מיני תקרובת ע"ז, הא' הם דברים שהם כעין מה שמקריבים בבית המקדש, כגון יינות שמנים וסלתות וכדו', והם נאסרים רק ע"י מעשה הנחה לפני התקרובת לשם תקרובת. ויש עוד סוג תקרובת שנעשה ע"י כל עבודה שעושים לשם ע"ז והיא דומה לעבודה שהיתה במקדש, כגון שזובחים בהמה לשם ע"ז, ואף שאין מוסרים לו הבהמה ואין מוסרים את דמו, על ידי מעשה שחיטה לחוד נאסרת הבהמה מדין תקרובת לפי שהיא כעין עבודה שהיתה בפנים בבית המקדש, וכמו שכתב רש"י (ע"ז לב: ד"ה סתם) "וכי שחטה עבדה לעבודה זרה בשחיטתו ונאסרה, דשחיטתה היא תקרובתה".

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

וחוץ ממעשה זביחה עצמה, איתא בגמרא (סנהדרין סב.) שיש גם תולדות כמו שיש בהלכות שבת. והגמ' שם מבארת שה"אב" הוא שחיטה, וה"תולדה" הוא מעשה שדומה לשחיטה, כמו שבירת מקל.

עוד מבואר בגמרא (ע"ז נא.) שדין תקרובת ע"ז שנאסר על ידי מעשה זביחה, הוא גם במעשה כעין זביחה, דהיינו שאם שבר מקל לע"ז (שעבודתה במקל), המקל נאסר. ובראשונים (ר"ח ע"ז נא., מאירי ע"ז נ:) מבואר שכל מעשה שיש בו חיתוך הוי תולדה של שחיטה.

וכאמור בתקרובת ע"ז שנעשה על ידי מעשה עבודה, כמו שחיטה, או תולדה של שחיטה, אין שום תנאי שצריכים להקריבו בפועל, או למסור אותו לפני הע"ז, כי עצם מעשה העבודה אוסרת אותה. הרי לנו שאין שום צורך להכניס ולהניח את התקרובת לפני הע"ז, וכל שעבד עבודה כעין זביחה לשם ע"ז, הרי זה נאסר מדין תקרובת. ואם כן המתגלחים הרי הם חותכים השערות ("וכל חתיכה כעין זביחה" לשון המאירי) והרי זה כעין זביחה עבור הע"ז, ובכך נאסרים השערות מדין תקרובת ע"ז, גם אם אין כאן מעשה נתינה.²

הלא אין הגילוח לפני האליל ואין כאן תקרובת עבודה זרה?

9) אף אחר שקבלנו את דבריכם שכונתם להקריב לע"ז, והגילוח דינו כתקרובת, הלא יש תנאי נוסף שצריך שתהיה העבודה לפני האליל, והרי כיון שהם עושים זאת בבנין אחר המיוחד לגילוח ולא לפני הפסל, אין זה נעשה תקרובת עבודה זרה? שתי תשובות בדבר

א. תחילה יש להקדים כי העבודה נעשית לפני האליל, ראשית משום שעל בנין הגילוח יש פסל גדול מבחוץ. בנוסף לכך בכל קומה בבנין זה יש תמונה גדולה של האליל על הקיר (5x5ft), והם מקפידים להתגלח רק בפני תמונה זו, ואף כל עבודותיהם כגון הקרבת קטורת וכדו' נעשים דוקא בפני התמונה, משום שלפי אמונתם הם מייחסים לתמונת האליל כוחות כאלו כפי שיש לאליל עצמו, וא"כ כשהם מתגלחים לפני תמונה זו, הרי זה נחשב בעיניהם כאילו התגלחו ממש לפני האליל.

ויותר מכך, יש אנשים מכובדים בעלי ממון ואין זה לפי כבודם להמתין יחד עם פשוטי המון העם שעות ארוכות בכדי להתגלח, ומעמידים להם שירות VIP, שהמגלח בא לבית מלונם לגלחם, ויש להם הקפדה גדולה שתהי' שם תמונת הפסל בעת הגילוח.

ויש בידינו תמונות ממעמד חנוכת הבית שנערך לבנין הגילוח, ואז באו הכומרים והקריבו פירות וכדו' והקטירו קטורת והיזו מי חטאת וכל מיני עבודות לפני תמונת האליל על הקיר, ממש כפי שעושים לפני הפסל עצמו, ואם כן הרי ברור לפי מעשיהם שהגילוח נחשב כאילו היה 'לפניה', שהרי התמונה חשובה אצלם כפסל עצמו. חוץ מזו, טענו הרבה פוסקים שמכיון שכל קרבנותיהם נעשים בשטח ההר ולא לפני עיקר הפסל, כל ההר נחשב כלפני הפסל.

ב. אבל באמת כל זה רק לרווחא דמילתא, כי מעיקר הדין אין שום תנאי שצריך שיהא לפניה, וכנפסק בשו"ע (יורה דעה סימן ד) במפורש שאין תנאי כלל שתעשה העבודה לפני האליל, והשו"ט בהמה במפורש לשם עבודה זרה, הרי היא אסורה מדין תקרובת

² שני גדרי תקרובת ע"ז מפורשים בדברי השו"ע (קלט ה), וזה לשונו:

"ותקרובת א"כ כל שכיזא בו קרב על גבי מזבח, כמו כל מיני מאכל, כגון בשר שמנים וסלתות מים ומלח, אם הניחו לפניה לשם תקרובת, נאסר מיד.

³ אבל דבר שאין מקריבין ממנו בפנים, אינו נאסר אלא א"כ עשה ממנו כעין זביחה או כעין זריקה המשתכרת, והוא דרך לעבדה באותו דבר, אף על פי שאין דרך לעבדה בזה הענין" עכ"ל השו"ע.

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

ע"ז, אף אם בכל סביבתו אין שום זכר לפסל של עבודה זרה, וכן הדין לענין יין נסך, שהמנסך יין לשם ע"ז, נאסר היין, אף אם אין כאן פסל או תמונה של ע"ז.

ותנאי זה שיהא 'לפניה' אמור רק באופן שאין ידוע מה היתה כונת השוחט, האם שחט הבהמה לשם ע"ז או ששחטה סתם, ובכה"ג הדין הוא שאם שחטה לפני הע"ז מסתמא היתה דעתו לשם ע"ז. אך האומר בפירוש ששוחט לשם ע"ז אין צריך כלל שיהא 'לפניה'. וא"כ אלו המתגלחים שכונתם ברורה לשם ע"ז, והמגלחים והמתגלחים מזכירים את שם האליל וחוזרים עליו ללא הרף בשעת הגילוח, ומתפללים אליו באותו זמן. הרי ברור שהם מתגלחים לשם ע"ז, וא"כ אין צורך שיהא בפני העבודה זרה.

איסור תקרובת עבודה זרה הוא מדרבנן וספיקא דרבנן לקולא

10) טענה נוספת שעליה סמכו המתירים לומר שאיסור תקרובת אינו חמור כל כך כמו שכתבו התוספות בבבא קמא (עב: ד"ה דאי) שאיסור תקרובת ע"ז הוא רק מדרבנן, וכן כתב הרשב"א במסכת קידושין (נח:), ואם כן יש לסמוך על דעתם ולהקל בספק תקרובת שהרי ספיקא דרבנן לקולא?

טעות גדולה היא לומר כן, לפי שרוב רובם של הראשונים כתבו במפורש שאיסור זה היא איסור דאורייתא, הלא הם הרמב"ם (פ"ז מהלכות ע"ז הלכה ב') והרמב"ן (השגות ל"ה"מ ל"ת קצד, וכן בקידושין נח:), וכן עוד חבל ראשונים (תוס' ע"ז יב: לב: ונב. וחולין יג:), ר"ש משאנץ זבים פ"ה יא, ריטב"א קידושין נח:., יד רמה סנהדרין סא:., רי"ד ע"ז כט:., ר"ן ע"ז נט:., סמ"ג קמה, יראים קא, מאירי מכות כב:).

ואף הרשב"א עצמו שכותב כן בקידושין, אך בתורת הבית (בית א' א', וכן בבית ה' א', ובאמת כ"כ גם בחידושי הרשב"א חולין מ:., וכן גם בשו"ת הרשב"א ח"א סי' שס"ה) כתב להיפך שהוא איסור דאורייתא, ובשדי חמד (כללי הפוסקים י', אות ב') כתב דקי"ל דאם יש סתירה בדברי הרשב"א בחידושים לדברי הרשב"א בתורת הבית, הלכה כדבריו בתורת הבית. וכן התוספות, על אף דבריהם בבב"ק ע"ב:., הם עצמם במקומות אחרים (תוס' ע"ז יב: לב: ונב. וחולין יג:) כתבו שהוא איסור דאורייתא, ובבב"ק כתבו רק בדרך ספק אם הוא דאורייתא או דרבנן, אחר שרצו להוכיח שהיא דרבנן ודחו הראי' ונשארו בלא הכרעה, וכבר נתעורר בשער המלך (פ"ה ה"א מהלכות אישות) בזה שבבב"ק לא הכריעו התוס' בודאי שהיא דאורייתא כדבריהם במקומות אחרים, וכתב ליישב שהתוס' בבב"ק לא כתבו דבריהם אליבא דהלכתא אלא לשיטת חזקיה, ואנן קי"ל כר' אבהו, ואם כן אין כלל להוכיח משם דלהלכה נקטי' דהוה רק איסור דרבנן שהרי אין זה אליבא דהלכתא.

ונמצא שאין על מי לסמוך ולומר שהוא רק איסור דרבנן, ואדרבה מצאנו דברים מפורשים בדברי הראשונים שהוא איסור דאורייתא, ואם כן הרי מדובר כאן בשאלה חמורה של תקרובת ע"ז דאורייתא, וכל פעם שהולכים עם השערות האלו עוברים בב' לאוין דאורייתא, לא תביא תועבה אל ביתך (דברים ז כו), והלאו דולא ידבק בידך מאומה מן החרם (דברים יג יח), וספיקא דאורייתא לחומרא, ובפרט באיסור חמור כזה.

הגויים אומרים כי מטרת הגילוח היא לשבירת האגו עבור האליל

11) טענה נוספת בפי המתירים שכאשר נשאלו הגוים שם, וכן נמצא כתוב בכתביהם באינטערנעט שהגילוח הוא ענינו הכנעה, שעל ידי שמסיר את השערות שהם יופיו של האדם, מראה בכך שמכניע עצמו ומשבר את האגו שלו (Ego) עבור האליל ואין כאן כלל ענין קרבן לאליל?

גם טענה זו בטעות יסודה, שהרי הבאנו מקורות רבים מדבריהם שהשערות הם sacrifice - סאקריפיס, והם Offering - אופערינג, וכונתם למסור השערות לאליל ולהנות אותו בכך לפי שהוא חפץ בשערות, ומאמינים בבירור שהם הנותנים, והאליל המקבל, ואם כן ודאי מה שהם אומרים שזו הכנעה היא, אין הכונה לומר שזה הכנעה ואינו קרבן, אלא כונתם לתת סיבה וטעם לקרבנם, שלכן הם מקריבים דווקא השערות עבורו, לפי שבכך הם מראים הכנעה לאליל, ואין כאן שום סתירה בין הדברים כלל, ומי שאומר שזה הכנעה לא מוכיח בכלל שהם לא מאמינים שיש כאן נותן ומקבל.

והשליח הרב דונר עצמו כשהתחיל לברר ולחקור הדברים טרם נסיעתו שמע שיש אומרים שהוא sacrifice - סאקריפיס, ויש אומרים שהוא לשבור את האגו, ורצה לדעת האם יש סתירה בדברים, וכאשר הגיע לבית הע"ז שמע מהם שאין כאן שום סתירה בין הדברים, דהיינו, שהם מקריבים את השערות כקרבן, בכדי להראות שהם מכניעים עצמם אל האליל.

ובאמת אף אילו היו אומרים שהגילוח נעשה רק לשם הכנעת האגו, ולא היו מזכירים כלל שהוא קרבן, היה מקום לדון בדבר, כי באמת כל שעושה מעשה עבודה לשם האליל, הרי זה נאסר, ואף שאין כונתו לשם קרבן, וכמו שמצינו שהשובר מקל לשם ע"ז המקל נאסר, ולא נזכר כלל שכונתו להקריב את המקל לע"ז, רק כיון שעשה מעשה כעין זביחה לשם האליל, הדין הוא שנעשה תקרובת ונאסר, וכל שכן כאשר מפורש יוצא מפייהם שהוא sacrifice - סאקריפיס, והוא Offering אופערינג, שמוסרים לו שערותיהם, הרי ברור כשמש שהוא קרבן אלא שיש טעם למעשיהם.

ובדף האינטערנעט שלהם הם מביאים תחילה את כל הסיפור עם האליל שאיבד שערותיו (הבאנו למעלה בשאלה מס' 3), ובסוף הם מסיימים שמסירת השיער לאליל הוא סמל של עזיבת האגו (Giving our hair to god is the symbol of leaving our ego), ואם כטענת המתירים, הרי הכומרים הם טפשים חסרי דעת הסותרים את עצמם תוך כדי דיבורם, שהרי בתחלה כתבו שכונתם לתת השערות לאליל בכדי שיוכל לשלם חובו, ובסוף דבריהם כתבו שהגילוח הוא בכדי לשבר את האגו, אלא ודאי מוכרחים אנו לומר שאין כאן שום סתירה, כי הם נותנים לאליל השערות והוא זקוק להם בכדי לשלם חובו לאלילה, ועל ידי הגילוח הם מראים הכנעה ושכירת האגו לאליל.

וכן הוא בקרבן הקאקאנאט שהם מקריבים על גבי המזבח, שיש להם פורים תורות ופלפולי הבל גג על גבי גג כשייכות של הקאקאנאט לאליל, לפי שהפסל יש לו שלש עינים וגם הקאקאנאט יש לו שלש עינים, ועוד הסברים של שטות, והרי הקאקאנאט הוא קרבן לכל הדעות וכפי שמעשיהם מוכיחים שהם שורפים אותו על גבי המזבח. ועל קאקאנאט זה הם גם כותבים שם בכתביהם שלכן שוברים תחלה את הקאקאנאט קודם הקרבתו לפי שקליפתו קשה מאוד והרי זה מסמל על גאותו של האדם, וכשם ששוברים קליפה קשה זו לשם הע"ז, כך צריך האדם להכניע את כל גאותו ולשבר עצמו בפני האליל. הרי גם כאן הראית לדעת שאף שנותנים טעם למעשה שהוא לשם הכנעה, מכל מקום אין זה מפקיע מידי קרבן.

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

והנה כאשר שאלו אותם האם כשאומרים שהשערות הוא סאקריפייס, האם המשמעות של סאקריפייס כמו הקאקאנאט, וענו שזה אותו דבר, שהשערות והקאקאנאט ענינם שוה, ששניהם קרבן שמוסרים אותו לע"ז, רק כומר אחד הוסיף שהקרבן של השערות הוא יותר חשוב בעיני האליל, והוא (very very holy sacrifice).

ואם כן שהוכחנו מכמה צדדים שאין כונתם לומר שאין זה קרבן, אלא שיש להם טעם למה הם מקריבים קרבן זה, הרי ודאי שהשערות נאסרות מדין תקרובת, שהרי לא מצאנו בכל התורה שדין תקרובת ע"ז הוא דוקא כאשר התקרובת נעשית כחך בלי טעם ובלא סיבה, ופשוט הדבר שאף אם הגוי מקריב מחמת טעם וסיבה שיש לו בדבר הרי זה קרבן,

ולהבדיל אלף אלפי הבדלות, כאשר היה יהודי הולך בזמן שבית המקדש היה קיים ועמו כבש, והיה שואלים אותו, להיכן מועדות פניך עם כבש זה, יענה, הנני הולך להקריבו כקרבן פסח על גבי המזבח, וישאלוהו עוד מה ענינו של קרבן זה, ויענה על שום שפסח הקב"ה על בתי אבותינו במצרים. וכי נוכל לומר שאם כן נמצא שמעשה זה של שחיטת הפסח הוא זכר למעשה זה שהיה אז במצרים, שפסח הקב"ה על בתי בני ישראל, ואין זה קרבן כלל, שהרי יש טעם לדבר למה שוחט הכבש, הרי כל אחד מבין בפשיטות שאין זו טענה כלל, שהרי אין כאן שום סתירה בין הדברים כי הוא קרבן אלא שיש טעם להקרבת הקרבן לפי שפסח הקב"ה על בתי אבותינו במצרים.

וברמב"ם בספר המצות (ל"ת ו') מונה עבודות שונות לעבודה זרה, וכתב שאף אם הם דרך בזיון כגון פוער עצמו לפעור וזורק אבן למרקוליס אם עבודתה בכך הרי זו עבודה וחייב, ומקור דוגמאות אלו בחז"ל, והרמב"ם מוסיף משל נוסף כגון מעביר שערור לכמוש, ומקורו ממכילתא דרשב"י (שמות כ, ה) שמזכיר שזהו עבודת כמוש. ואמר פוסק הדור הגאון הרב אלישיב זצ"ל שכמו אם אחד ילך במדינת הים, וימצא במקום נידח אנשים שיש להם פולחן שזורקים אבנים לאיזה גל, אז יהיה ברור שזה תולדה של מרקוליס, ולא יסתפק שמא אינו עבודה כלל, והם זורקים האבנים מסיבה אחרת, והוא הדין כאן, שידוע לנו מימי קדם שיש ע"ז שעובדים ע"י גילוח השער, ובתי ע"ז אלו בהודו הקיימים כבר מאות ואלפי שנים, והם עובדים אותה עבודה מאז, שוב אין מקום להסתפק אם מעשיהם מוגדרים כמעשה עבודה.

ומצאו בספר ישן שלהם משנת 1831 למנינם שכתוב שם כי יש הונדי לפני ולפנים בתוך הטמפל והמבקרים שם נותנים פירות וזהב וכסף, ובין הדברים הם מונים שער אשה שגוזזים ומכניסים שם, ובמקום אחד הם כותבים שמניחים השערות למרגלות האליל. הרי לנו מקור ישן מלפני קרוב למאתים שנה ובו מפורש שענין גילוח השערות הוא לתת מתנה ולהקריבו לפני האליל.

השערות נמסרות לבשר ודם ולא לאליל

12) אם כדברי כל המקורות שנותנים השערות לאליל בכדי שהוא ימסרם לנקבה (Gandharva princess, Nee---vi) שמסרה לו שערותיה, והרי כיון שכינויה פרינצסס, אם כן הרי היא אינה אליל אלא בשר ודם וממילא אין כאן שום איסור תקרובת, שהרי אין עובדים כאן איזה אליל ופסל אלא מוסרים השערות לבשר ודם.

שתי תשובות בדבר:

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

תחלה הלא האמת היא שאין כוונתם בגילוח השערות לעבוד פרינצעס זו ולמסור לה את השערות, אלא כונתם לעבוד את האליל ולמסור לו השערות, והם מאמינים שהוא זקוק לשערות בכדי למסרם לפרינצעס זו, ואם כן שהם מתכוונים לעבוד אותו, וככתוב על גבי הבנין שבו הם מתגלחים באותיות קידוש לבנה (Place of surrendering human hair to lord...) ומפורש שם שמו, וא"כ ודאי שיש כאן עבודה זרה, ופשוט הדבר שאין זו סיבה לומר שאין כאן משום עבודה זרה, משום שהאליל מוסר השערות אח"כ לבשר ודם. ויותר מזה, הנוסח באתר שלהם כשמסבירים את האגדה, הם כותבים מפורש שהם נותנים את זה לאליל, והאליל שוב ממשיך ונותן את זה אליה. וכותבים מפורש שהשער נתון ל³:

אך בלאו הכי, אין אנו זקוקים לכל זה, משום שלפי הבליהם, הרי פרינצעס זו היתה אחת משלש נשותיו של האליל, והן נהפכו להיות אלילות (ויש הרבה מקורות מכתביהם שהיא כן נחשבת לאלילה), ואם כן כיום הרי כאשר עובדים אותן הרי עובדים לאליל ולא לבשר ודם, ואם כן פשוט וברור שיש כאן איסור עבודה זרה, והשערות אסורים מדין תקרובת. חוץ מזה, פשוט וברור שאין איסור ע"ז דווקא למה שהם חושבים שהיא אלילה, אלא כל עבודה לאיזה דמיון שלהם הרי היא עבודה זרה, גם אם לא רשמית אלילה, כמו שפירט הרמב"ן (שמות כ, ד): "והנה התורה אסרה בדבור הזה השני כל עבודה בלתי לה' לבדו, ולכך הזהיר בתחלה לא יהיה לך אלהים אחרים על פני... והזהיר עוד על ה'פסל' וגם על ה'תמונה' שהיא תרמוז גם לדבר הרוחני המדומה" עכ"ל. ואם היא לא אלילה, היא עדיין דבר רוחני המדומה.

ויש להוסיף שאפילו אם הם עובדים מה שלא היה ולא נברא אם עובדים אותו נחשב לעבודה זרה, כמו שכתב הרמב"ם (מורה הנבוכים חלק ג פרק מו):

"ודע שזמן זאת האמונה היה קרוב לימי משה רבינו, והיו בני אדם נמשכים אחריה מאד וניסטים בה, תמצא זה כתוב בשירת האזינו, יזבחו לשדים לא אלוה, וכבר בארו החכמים ענין אמרו לא אלוה, אמרו שהם לא פסקו מעבודת דברים נמצאים עד שעבדו דמיונות, לשון ספרי לא דיין שהם עובדים חמה ולבנה כוכבים ומזלות, אלא שעבדו בבואה שלהם, ובבואה הוא שם הצל" עכ"ל.

ומבואר שגם אם עובדים דמיונות הדבר נחשב לעבודה זרה, כ"ש בניד"ד.

13) אף אם נכונים דבריכם כי תקרובת עבודה זרה הנעשית על ידי שבירה ותגלחת אסורה, מכל מקום כאן אין כונתם בתגלחת להקריב השערות, שהרי נוטלים השערות ומוכרים אותם ורק הריוח הוא לעבודה זרה, ואם כן הרי גויים אלו נותנים רק נדבה לאליל את הריוח של השערות, ולא את השערות עצמם, ובאופן זה נחלקו הראשונים אם כסף הניתן כנדבה לעבודה זרה נאסר משום תקרובת, ואין הדבר חמור כל כך כשאר תקרובת עבודה זרה?

³ Lord S. notices her sacrifice and he said all the hair **given to him** by devotees in Tirumala or Tirupati belongs to Neeladevi

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

הנחה זו אינה נכונה כלל, ואין כוונתם למסור השערות לשם נדבה, אלא כוונתם למסור השערות עצמם לאליל והוא יעשה בהם מה שיחפוץ. ובאמת, הרי מכירת השערות היא המצאה חדשה שמנהלי המקום המציאו לאחרונה כשראו שיש באפשרותם להרויח מכך כסף רב, אך ביסוד הדבר זה מאות בשנים לא מכרו השערות אלא היו נוטלים אותם וזורקים אותם כמות שהם, ולא עשו שום מסחר עם השערות האלו, ולא היה שום ריוח ונדבה לעבודה זרה מהשערות, אלא העבודה היתה לגלח ולמסור לו השערות כמו שהם כדרך שנותנים לו פירות ושאר דברים, וכיון שכוונתם בגילוח עצמו לעבוד את האליל, הרי השערות אסורים משום תקרובת. והעובדים שם כולם אמרו שאחרי הגילוח לא אכפת להם מה קורה עם השער, כיון שמבחינתם הם כבר עשו את עבודתם.

מטרת הגילוח לנוול את האדם ואין כאן תקרובת עבודה זרה

14) מטרת הגילוח אינה עבור ה'חפצא' של השערות, אלא כוונתה היא עבור ה'גברא' דהיינו בכדי לנוול את האדם בפני האליל, ואם כן הרי השערות אינם תקרובת כיון שאין מתכוונים כלל על השערות רק שהאדם יהא מנוול ומאוס.

אף אם נקבל שכוונת המתגלחים לנוול את ה'גברא' כדבריכם, יש להשיב על כך שאין זו סיבה להתיר את השער, שהרי כבר הארכנו למעלה מגמרא ופוסקים כי כל מעשה כעין זביחה לשם הע"ז, דהיינו בכדי לעשות נחת רוח לאליל, נחשב תקרובת והחפץ שנעשה בו הזביחה נאסר, ואף שאינו נותנו לאליל, ואם כן הרי כאן משברים השער בכדי לעשות נחת רוח לאליל, ואם כן השערות נעשים תקרובת, ואין נפקא מינה האם כוונתם למסור השערות לאליל או שיש להם סיבה אחרת למה הם מתגלחים, וכל שנעשה מעשה זביחה בשערות, הרי הם נאסרים.

אך אליבא דאמת הרי אין הדברים נכונים כלל כפי שכבר הארכנו למעלה בראיות רבות שיש להם ענין וכוונה למסור השערות לאליל, ולפי דבריכם שכוונתם רק לנוול את האדם בפני הע"ז, ואין שום תועלת וחשיבות לשערות אלו, הרי יכולים להשליכם לאשפה, ומדוע הם מקפידים להתגלח דוקא בפני האליל, ולתת אחר כך השערות בתוך הונדי, והם אף מספרים שהאליל זקוק לשערות לשלם את חובו לאלילה משום הקרחה שלו, וכל דברים אלו סותרים את טענתו שאין שום תועלת לשערות, וברור כשמש מכל מקורות אלו כמו שאמר הרב דונר שהשערות הם בעיניהם כקרבן ותקרובת, ואף אם ימצא בדבריהם שהגילוח מנוול את האדם בפני הע"ז, אין זה אלא כרמז נוסף שיש במעשה זה, שעל ידי הגילוח מסלק היופי ומתנוול לפני האליל. וכיון שעיקר כוונתם להתגלח בכדי למסור לו השערות, הרי השערות הם 'חפצא' של קרבן שמוסרים לו, ואין שום ספק שהם אסורים מדין תקרובת עבודה זרה.

גילוח השערות אינו דומה לשבירת מקל

15) יש לפקפק בהנחה זו שגילוח השערות הרי הוא כשבירת מקל, כי בגמרא ושו"ע לא נזכר הציור של גילוח שערות, ומנלן לחדש ולדמות מילתא למילתא שגילוח שערות יהא גם כן כשבירת מקל.

ועוד אף אם נאמר שהחותך שער הרי הוא כשובר מקל, אך זה דוקא אם חותך השער באמצע, שדומה לשובר מקל לשני חלקים, אך הגויים שם בהודו מגלחים שערותיהם לגמרי, ותולשים כל שערותיהם עד השורש, ואם כן אין זה כשבירת מקל, ואין זה קרוי תקרובת?

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

תחלה נשיב על הטענה הראשונה, כי באמת טעות היא לדמות גילוח שערות לשבירת מקל, כי שבירת המקל אינו מקור האיסור שנצטרך לדמות הגילוח אליו, וכדאיתא בגמרא סנהדרין (סב.) שזביחת בהמה לשם ע"ז אסורה משום שהיא כעין עבודה פנים שהיתה במקדש, וזביחה עצמה קרויה אב, ושבירת מקל שהיא כעין זביחה אסורה, משום שהיא תולדה דזביחה, ואם כן הרי לנו לדמות כל דבר לזביחה וחיתוך, ולא לשבירת מקל, שהרי זביחה היא יסוד הדבר, וכן הוא לשון המאירי (ע"ז נ:) **"וכל חתיכה תולדת זביחה"**.

ולפי זה הרי ודאי שחיתוך שער דומה יותר לזביחת בהמה מאשר שבירת מקל, ואם גילו לנו חז"ל ששבירת מקל אסורה משום שהיא תולדה דזביחה, על אחת כמה וכמה שגילוח שער דומה לזביחה, ואסור משום תקרובת.

ובאשר לטענה השניה להתיר משום שהחיתוך כאן אינו באמצע השער אלא בסוף ושורש השער, יש לתמוה על הרוצים להתיר איסור עבודה זרה החמור, משום סברא כל דהו שמצאו לחלק, ועליהם מוטל להביא ראיה לדבריהם להקל, ואדרבה הרי ראינו שחז"ל הרחיבו הדברים ככל יכלתם ואמרו שאף שבירת מקל היא כעין זביחה, אף שלפי מיעוט שכלנו לא נראה כלל לדמות שבירת מקל לזביחת בהמה, הרי לנו שחז"ל הבינו לדמות ולאסור כל דבר שיש בו מעין זביחה או שבירה או חיתוך, וביותר מצאנו להרשב"א והריטב"א (ע"ז נא:) שכתבו דלישת עיסה לע"ז נמי הוה כעין זביחה, כיון שבשעת הלישה העיסה נשברת, ואף שלכאורה היא דמיון רחוק מאוד מן האב דזביחת בהמה, וא"כ ודאי שאין להתיר משום חילוק זה שהחיתוך הוא בשורש השער ולא באמצעו, וכיון שחיתוך שער דומה לזביחה יותר משבירת מקל ולישת עיסה ודאי אסור משום תקרובת כעין זביחה.

ובאמת מצאנו בראשונים ממש כענין זה של חיתוך השער בשורשו, שכתבו (מאירי ר"ה כח.) דקציצת קרן מעל גבי בהמה לשם עבודה זרה, ואף שקציצת הקרן נעשית בקצה שלה, וכן אמרו (מאירי ע"ז מד: , וכן עולה מרש"י ע"ז יב:) שחיתוך הדסים לע"ז אסורים משום תקרובת, שהקציצה והתלישה דומים לזביחה, וגמרא מפורשת היא (ע"ז נא.) שבצירת פרכילי ענבים לשם ע"ז אסורים משום תקרובת ע"ז, וכן חתיכת לולב מתוך האילן (ע"י ספר השלמה וספר המכתם והמאירי סוכה לא:) הרי לנו מכל אלו המקורות שכל פעולה שיש בה איזה סרך ודמיון לזביחה וחיתוך ושבירה אסור מדין תקרובת, ואין לנו לומר בזה סברות משכלנו אלא מה שקבעו חז"ל לאסור כל זה.

ומפורש מצאנו יוצא מקולמוסם של שנים מגדולי ישראל המתנבאים בסנגון אחד שקראו לגילוח שערות בלשון חיתוך, הראשון הוא רבינו האריז"ל שכותב בספרו שער המצות (פרשת נשא) בענין תגלחת הנזיר, שמזכיר לשון חיתוך שער גבי תער שמגלח עד שורש השער, וז"ל: **היא תער החותכת ומגלחת, ע"כ.** והשני הוא רבן של בני הגולה הגאון בעל הנודע ביהודה בתשובותיו (יורה דעה מהדו"ת סימן פא) קורא לגילוח שער בלשון חיתוך שער, וזה לשונו: והוא ממש כעין תער שמעשה חידודין של האבן הציפורן שמיר מגלח ומחתך **השערות מעיקרן, ע"כ.** ואין לנו אלא דברי רבותינו שהבינו כי גילוח היינו חיתוך, וממילא הוה כעין זביחה ואסורים משום תקרובת.

[למה אין הגילוח נעשה על ידי הכמרים?](#)

16) אם כדבריכם שהגילוח עצמו עבודה הוא, אם כן למה נעשה הגילוח על ידי ספרים מן השוק, ולא על ידי הכמרים, כדרך שאר עבודותיהם לעבודה זרה, ומכך ראיה שאין בגילוח שום עבודה לאליל.

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

תשובה לדבר, אף אם נכונים דבריכם, הרי נגד זה יש לנו כמה וכמה הוכחות שעבודה חשובה היא אצלם. תחלה, הרי כינויו של מקום זה הוא מקום קדוש, להבדיל, בין המקומות הקדושים שיש להם שם בבית טומאתם, נמנה גם בנין הגילוח, ואם כדברי המתירים שהשערות טמאים ומאוסים, וכונת הגילוח לסלק הטומאה, אם כן איזו קדושה יש למקום כזה שבו מתעסקים בדברים טמאים ומאוסים, ואף אם נאמר שמתגלחים בכדי להראות הכנעה לאליל, אך עצם הגילוח אין בו שום חשיבות, למה הוא מקום קדוש וחשוב בעיניהם, אלא ודאי שהגילוח הוא עבודה לכבוד האליל.

בנוסף לזה, הם מקפידים עד מאוד לחלוץ נעליהם טרם כניסתם למקום זה, ולהבדיל אלף אלפי הבדלות, על דרך הכתוב, המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קודש הוא. ואף שיש הרוצים לומר שאין זו הוכחה לפי הנהוג בארץ הודו שחליצת המנעלים נהוגה בכל מקום שחפצים להראות כבוד וחשיבות, ואין זו הוכחה על קדושת המקום, אין הדברים נכונים, כי במקומות אחרים כל אחד יכול לעשות כרצונו, אם ירצה לחלוץ נעליו בכדי לכבד את המקום יעשה כן, אך כאן הוא חוק קבוע לכל באי המקום לחלוץ המנעלים בפתח הכניסה, והמעיו להכנס עם מנעליו גוערים בו לפי שהוא חיוב גמור על כל אחד ואחד, וכך סיפר הדיין הרב דונר שליט"א שהוא רצה להכנס עם מנעליו, וכאשר אך הכניס רגל אחת צעקו עליו שיחלוץ מנעליו תיכף ומיד.

עוד תקנה מפורשת בכתביהם שאין לרקוק בבית הגילוח, וכן יש גם איסור להוציא שם כלי להשתין בכל שטח בית הגילוח. ודבר זה מתקבל על הדעת רק אם הם רואים את הגילוח כעבודה, ולכן יש לכבד את המקום, ולהבדיל, כפי שאין לרקוק בבתי כנסיות ומקומות הקדושים לנו, כך נהוג אצלם במקומות הקדושים להם, אך אם אין במעשה הגילוח שום עבודה לאליל למה יהא אסור לרקוק ולהשתין כאן.

פרט נוסף שיש להוכיח ממנו שגילוח השערות חשוב בעיניהם עבודה לאליל, כי לפי חוקיהם, אשה העומדת בימי ווסתה אינה יכולה לגלח שיערה לאליל באותם ימים. ואם מטרת הגילוח היא הסרת לכלוך או הכנעה בפני האליל, מדוע לא תוכל לעשות כן בימים אלו, אך אם הגילוח הוא עבודה וקרבן לאליל, הרי היא צריכה להמתין עד שתטהר ותוכל לגשת לעבוד עבודה לאליל. העולה לנו מכל הוכחות אלו שודאי כונתם לעבוד את האליל בגילוח השערות, ולכן השערות דינם כתקרובת ע"ז.

הדבר ברור שכוונת המגלח להרויח ממון ולא לשם עבודה

17) אחר כל דבריכם שכוונת המתגלחים לעבוד את האליל בגילוח ולמסור לו השערות, הלא הם אינם מגלחים את עצמם, ובכוונה גרידא עדיין אין השערות נאסרים, אלא על ידי מעשה הגילוח שהוא כעין זביחה, והמגלח אותם הוא העושה את מעשה החיתוך והזביחה, ואם כן הכל תלוי בכוונתו, ואין שום נפקא מינה מה כוונת הגוי הטפש שבא להתגלח, וברור הדבר שכוונת המגלח היא בכדי להרויח ממון ואינו מכוון לשם עבודה, ואם כן נמצא שלא נעשה החיתוך לשם קרבן לאליל?

בכדי להשיב על כך יש לדעת את מציאות הדברים בבית הע"ז, שהנהלת המקום אינה מקבלת להיות מגלחים שם רק אלו שמאמינים בדתם ועובדים לאליל זה, ואם יבוא אדם מן השוק וירצה לעבוד שם כמגלח לא יקבלוהו, ואם כן כיון שגם הם מאמינים בהבלים אלו, שהאליל זקוק לשערות, והגילוח נעשה לכבודו, אם כן ודאי שהם מגלחים על דעת זו שהשערות הם קרבן לע"ז, ונמצא שמעשה הזביחה הוא לשם ע"ז.

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

והדברים מפורשים בכתביהם, שבמשך השנה יש כ 700 מגלחים קבועים, אך בימי אידיהם מגיעים מבקרים רבים עד מאוד, וצריכים אז הרבה מגלחים, ועל כן הם מחפשים מתנדבים לעבודת הקודש הזאת בתקופה זו, והם קרויים (Srivari Sevakulu-- one who works without salary) ויש להם כחמישים אלף מתנדבים שעושים זאת חנם אין כסף, וכל אחד מגיע במשך שבוע אחד לגלח את הבאים, והדבר פשוט שאלו עושים כן רק משום שמאמינים שיש בזה עבודה לכבוד האליל, ורצונם לסייע בכך, שהרי הם עושים זאת חנם אין כסף, וכן אמר בפירוש ראש כת זו שדיבר בפניהם ואמר להם שהם עושים עבודה לאליל, פירוש, אף שאינם מקריבים בעצמם קרבנות, אך בכך שהם מתנדבים לגלח את הבאים לעבוד את האליל הם עובדים את האליל, הרי מפורש יוצא מפיהם שהם מגלחים בכונה לעבוד את האליל.

ואין בין המתנדבים לבין העובדים בקביעות בכוונת הגילוח, אלא שאלו מקבלים שכר ואלו אינם מקבלים, אך הצד השווה שבהם שכונתם לעבוד את האליל, וקבלת השכר אינה מגרעת מכך שתהא חשובה עבודה, ולהבדיל אף הכהנים בבית המקדש קבלו בשכרם את הקרבנות ושאר מתנות כהונה, שהרי עליהם לפרנס את עצמם, ובודאי שלא עשו את העבודה בכדי לקבל שכר, אלא שכיון שהם עושים עבודה ומשרתים בבית ה', לכן זכו וניתנו להם מתנות כשכר על עבודתם.

וכן הוא להבדיל אלף אלפי הבדלות אצל עובדי הע"ז, כי באמת כונתם לעבוד את האליל, אלא בכדי שלא ימותו ברעב ויהי' להם פרנסה משלמים להם על עבודתם.

וכן נשאלו הכומר הגדול שם מה הוא כינויים של המגלחים, וענו להם (מוקלט) שהספרים מרגישים שהם עושים עבודת הקודש עבור האליל (בלשונו They feel their job is HOLY service to god), וכך העידו הדיין הרב דונר ואמיר דרומי ששמעו מהם שהמגלחים רואים עצמם כמשרתים את האליל, וכן יש עוד כתבים שמפורש שם בכמה לשונות שהם משרתים ועובדים עבור האליל.

וגם מעשיהם מוכיחים כן, כיון שבתחלת משמר עבודתם הם מזכירים את שם האליל, וכונתם שהם הולכים עתה לגלח את ראש האנשים למענו ולכבודו, וכל מעשיהם אחרי זה על דעת ראשונה עושים, ואם כן ברור שאי אפשר לדונם כמגלחים העושים זאת לצורך פרנסה סתם, אלא ודאי שהם עושים זאת עבור האליל.

ויש שרצה לטעון שאף שיש כאן שירות לאליל, אך מאן יימר דנחשב לעבודה, כי אם נאמר שגילוח השערות הוא בכדי להסיר את הלכלוך, הרי זה כאוסף האשפה לפני האליל שגם הוא נחשב למשרת את לאליל, ואעפ"כ עדיין אין זו עבודה.

אך זו טענה של הבל, שהרי משנה מפורשת היא (סנהדרין ס:) וכן פסק הרמב"ם (הל' ע"ז פ"ג ה"ו) המכבד והמרבץ לפני' לעשות נחת רוח לאליל הרי הוא חייב מיתה, גם אם אין דרך עבודתו בכך, משום דכתיב "ולא תעבדם", והיינו שכל פעולה שעושים לכבוד האליל, חשובה עבודה. ואם כן כיון שהוכחנו שכונתם בגילוח לכבוד את האליל, ולית מאן דפליג בכך, אם כן הרי זו עבודה והשערות חשובים תקרובת ע"ז.

גם מחוקיהם עולה בבירור שהמגלחים עושים מלאכתם לשם עבודה לאליל ולא רק לשם פרנסה, שלאחרונה הנהיגו שתהי' שם קבוצה של נשים המגלחות את הנשים, וההוראה היא שבימי נדתה אינה יכולה לגלח, וכדרך שאמרנו לגבי המתגלחות, שאינה

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

יכולה להתגלח בימי נדתה, כך הוא אף לגבי המגלחות. ואם הגילוח הוא עבודה של חול, ואינם אלא חבורת אנשים העושים זאת לצורך פרנסה, למה לא יעשו כן בימי נדתם, אלא ודאי שאין זו עבודה של חול אלא עבודת קודש הצריכה להעשות כראוי בחשיבות ובטהרה.

גם דרכם ללבוש בגדים לבנים המיוחדים לכך כדרך הכומרים שלובשים בגדים מיוחדים, לסמל על חשיבותם שהם מגלחים השערות עבור האליל.

מאן יימר שהשערות שבידינו מקורם מהטמפלים?

18) כפי ששמענו הרי אף השערות שבאים מהודו, אין כולם באים מהטמפלים ששם מתגלחים לשם ע"ז, ויש להשיג גם שערות ממקורות אחרים בהודו, ואם כן יש להתיר את השערות דמאן יימר שהשערות שמגיעים אלינו מקורם מהטמפלים?

יש לדעת כי אף שיש להשיג שערות אחרות, אך אין זה מנשים המגלחות עצמם בכדי למכור שערותם, כי בכל ארץ הודו אין אשה אחת המגלחת שעה למטרה זו אך ורק לשם ע"ז, והשערות האחרות קרויים שיער שאינו רעמי (non-remy hair), דהיינו שערות הנופלות בעת סירוק השערות וסידורם, וכל אחת אוספת שערות אלו יחד ואחר כך מוכרים אותם בפרוטות אחדות לסוחרים. והמתירים רצו לומר שהפאות הנכריות נעשות משערות אלו, והיא טעות מוחלטת, כי שערות אלו אינם באיכות שאפשר לעשות מהם פאה נוכרית, ורובא דרובא מהפאות הנכריות נעשות מהשערות שהם רעמי (remy-hair) והכוונה בזה לשער שכולם עומדים ישר כדרך גדילתן, ולשער כזה אין שום מקור בהודו חוץ מהטמפלים (כמו שהעידו 11 מפעלים בהודו) ששם מגלחות כל ראשם בבת אחת, ומכל ראש מגולח נעשית פאה לעצמה, ואף אם מעט משערות שאינם רעמי מתערב בתוך הפאות, אך בעיקרם מיועדות השערות לעשות בהם צרכים אחרים כגון בגדים ועוד דברים שונים, וא"כ הבל ושטות הוא להתיר הפאות בטענה זו.

20) אחרי ככלות הכל, הלא כיון שהגויים מוכרים את השערות ברחבי העולם להשתמש בהם לצרכי חולין, הרי הוא מבטל את השערות מלהיות תקרובת ע"ז, וקי"ל (שו"ע יו"ד קמ"ו) שהגוי יכול לבטל ע"ז שלו.

התשובה היא, כי אף שאת העבודה זרה עצמה אפשר לבטל, אך תקרובת ע"ז אין לה ביטול כדאיתא בגמרא (ע"ז נ.) וילפי' לה מקרא (תהילים קו, ז), וכן נפסק בשו"ע (יו"ד קל"ט א).

ולסיום יש לעזור על חומר הענין וגודל השכר בהתגברות על נסיון גדול זה

איסור הנאה מתקרובת ע"ז תופס את דמיו

א) פסק הרמב"ם שהנהנה מתקרובת ע"ז עובר על ב' לאוין, והראשונים מוסיפים שעובר גם בעשה, ונמצא שבכל פעם שלובשים הפאה עוברים בב' לאוין ועשה. ואיסור הנאה מתקרובת ע"ז הוא איסור חמור יותר, ואף תופס את דמיו, פירוש, שאם מכר תקרובת ע"ז אסור להנות מדמיו כדין התקרובת האסורה בהנאה.

ונמצא לפי זה שהמוכרת פאות העשויות משערות אדם, הרי המעות שקבלה עבור פאות אלו אסורים בהנאה. ומכך עלול לצאת מכשול גדול, שאם מוכרת גם פאות העשויות משער סינטטי, ובאה אשה יראת שמים שאינה רוצה להכשל ח"ו באיסור ע"ז,

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

ושילמה למוכרת זו סכום גדול יותר ממחיר הפאה, והמוכרת מחזירה לה את העודף מדמים אלו שקיבלה עבור הפאה האסורה, נמצא שאשה זו נכשלה באיסור הנאה מתקרובת ע"ז בשוגג ובלא ידיעתה. ולכן כתבו הפוסקים שכדאי לתת את הסכום של הפאה במדויק בכדי שלא תצטרך לקבל מעות מהמוכרת ותכשל באיסור חמור זה.

ועובדא ידענא בתלמיד חכם חשוב שהשיא אחד מצאצאיו, ובשמחת החתונה השתתפה מוכרת פאות ונתנה סכום כסף כמתנה, והלך תלמיד חכם זה בימי השבע ברכות ושרף את המעות בחצר ביתו כיון שחשש שהם אסורים כדין תקרובת ע"ז, ואחד אמר לו מה לך לשרפם, תן לי כסף זה, אך הוא לא הסכים שהרי הלכה מפורשת היא שתקרובת ע"ז תופסת דמיה.

מדה כנגד מדה – המחלה הנוראה

(ב) דברים חמורים עד מאוד כותב הגאון הגדול פוסק הדור בעל שבט הלוי זצוק"ל במכתב לבנו גאב"ד זכרון מאיר שליט"א בזה"ל: ומי יודע אם גם זה גורם להרבה מקרים גופים ונפשים בבתי ישראל, עכ"ל. לומר לך עד היכן הדברים מגיעים.

ויש להוסיף ולומר כי ידוע שדרכו של מקום לשלם מדה כנגד מדה, ומי שיש לו חולי באבר מסוים עליו להתבונן האם פגם באבר זה, כגון מי שיש לו מיחוש בעיניו יבדוק האם הוא זהיר בשמירת העינים, אם לקה בפיו יחשוב אם דיבר לשון הרע, וכן בכל האיברים על דרך זה.

ואם כן כאשר רואים אנו לדאבונינו כמה חולי ישראל שהמחלה הנוראה מקננת בגופם ה"י והם מוטלים על ערש דוי, וכפי שכתבו לאחרונה עסקני מוסד RCCS המשלמים את האינשורנס פאליסי עבור החולים במחלה זו, שכעת יש ברשימותיהם 2500 חולים אשר שילמו בעבורם בשנה האחרונה למעלה מ 10 מיליאן דאלער, מספרים שאינם מתישבים על לב האדם ואינם מתקבלים על הדעת, וכמובן שיש כאלו שידם משגת לשלם בעצמם ואינם מגיעים למוסד זה, והרי זה ממש כמגפה.

והדבר ידוע כי כאשר נוטלים הרפואות למחלה זו, מיד נופלים שערות הראש, ואולי יש לנו להתעורר מכך, כי זו מדה כנגד מדה כיון שיש בקרב ישראל חטא ע"ז בשערות שלובשים על הראש, לכן יש חרון אף למעלה ול"ע הרבה מישראל חולים במחלה זו דוקא, וכאשר נבער את המגפה של תקרובת ע"ז מקרבנו, תעצר המגפה ויתרפאו חולי ישראל.

צער גדול בנים – אין השראת השכינה בבית

(ג) צרה נוספת הפוגעת בבתי רבים מישראל, שיש הרבה בנים ובנות היורדים שאול מטה, ועוזבים את דרך התורה רח"ל, והוריהם מנדרים שינה מעיניהם בכדי ודמעות על צאצאיהם שישבו אליהם, ויש לנו לתת לב על מה באה אלינו הצרה הזאת, הלא נתחנכו כראוי בדרך הישר והטוב, ואיך אירע כזאת, וכה דיבר הגה"ק מוויזען שליט"א בדרשתו ז' אדר תשע"ט בזה"ל: בבית שיש בו חטא ע"ז, אי אפשר שתהיה שם השראת השכינה. וא"כ האם זה פלא שבבית כזה שאין בו השראת השכינה והקב"ה אין יכול להכנס שם, שהילדים סרים מדרך התורה ה"י. וכאשר יתקנו זאת ויבערו הטומאה מן הבית תוכל השכינה לשרות בישראל ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה.

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

אין התפלה מתקבלת בעבור עוון זה

(ד) נקודה נוספת למחשבה, על פי מה שכתב בשו"ת והשיב משה לבעל הישמח משה (סימן ז) בענין חומר הדבר שהקפידו אצל חסידים שהבעל תפילה לא ילבש בגדי צמר שמא יש בהם שעטנז, ואף שעל פי הלכה אין בזה חשש, אך כיון דעוון שעטנז מעכב התפלות, ובעל תפלה הוא שלוחם של הציבור להעלות את התפלה למעלה, חששו שמא יהא שעטנז בבגדיו ויעכב את תפלת הציבור מלהתקבל ברחמים וברצון.

ואם חששו על כך בעוון שעטנז שהוא רק איסור לאו, הרי על אחת כמה וכמה איסור עבודה החמור פי כמה, וכתב ביה וחרה אף ה' בכם, ודאי שאין התפלות עולות למעלה.

והרי כל אם בישראל מתפללת ומבקשת על בניה שילכו בדרך התורה והיראה ויזכו ליראת שמים ולהצלחה וחשק התורה, ויהיו מאירים את העולם בתורה ובמעשים טובים ובכל מלאכת עבודת הבורא, וכאשר היא לבושה בפאה העשויה משערות של תקרובת ע"ז, אין התפלה מתקבלת, כי עוון זה עומד ומעכב.

וכן הוא כאשר עומדים בעת נישואי הבן או הבת, והאם מתחננת שהזיווג יעלה יפה ויעמידו דורות ישרים מבורכים, ואף הכלה עצמה מבקשת על נפשה בדמעות לזכות לחיים טובים ומאושרים, ובאותה שעה הרי הן לבושות עם פאה של ע"ז, וח"ו כל תחנוניהן לריק.

וכך הם הדברים בשאר עתות רצון ותחנונים, אם זה בראש השנה ויו"כ כאשר מתפללים בביהמ"ד כל היום ומבקשים בתחנונים לזכות להכתב בספר חיים טובים, או במועדים אחרים המסוגלים להפקד בדבר ישועה ורחמים, אך כאשר האשה לובשת מלבוש של עבודה זרה, הרי שערי שמים נעולים בפני' ח"ו.

אהבת ה' – אף השיטלעך בכלל

(ה) ואף שודאי נסיון גדול הוא להשליך פאות אלו, ולרכוש תחתיהם פאות העשויות משער סינטטי, אך כאשר בת ישראל כשרה תתבונן מה חובתה בעולמה, וכי הוא מקבלת עליה עול מלכות שמים מידי יום ואומרת ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך ובכך נפשך ובכל מאודך, ובדברים אלו כלול כל אשר יש לו לאדם בעולמו, ובכלל זה ודאי גם ביעור פאות אלו מן הבית. והלא דברים ק"ו, אם הגויות האלו מסכימות להתגלח ולמסור כל שערן לאליל הזה אשר הוא הבל וריק, א-ל לא יושיע, והן עושות זאת בשמחה מחמת אמונתם הטפשית שהאליל חפץ בכך, על אחת כמה וכמה שאנו בני א-ל חי מלך מלכי המלכים הקב"ה נעשה רצונו בשמחה ובלב שלם, לעשות נחת רוח לבורא ית' שמו.

ואיתא בסה"ק ארחות צדיקים שכאשר האדם מקיים מצוה בשמחה שכרו כפול אלף פעמים משכר המקיים מצוה בעל כרחו ובלית ברירה, ולסבר את האוון, אדם המקבל שכר עבור שעת עבודה \$20 וחברו מקבל \$20,000, כך האשה שבעל כרחה מחמת ציווי הרב או הבעל היא עושה זאת בלית ברירה, אף שודאי תקבל שכר, אך אין זה דומה לאשה שעושה כן בשמחה כעבד נאמן לאדונו וכבן אוהב את אביו השש ושמח לעשות רצון אביו, ולכן היא מסכימה לוותר על יופיה ולהקריב קרבן את הפאה שהיתה חפצה ללכת עמה לעשות נחת רוח לבורא, ששכרה כפול אלף פעמים ככה.

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

המשבחת אשה כזו – מסייעת לעוברי עבירה

ו) וכאן המקום לעורר אף את אלו הנשים הכשרות שאין הולכות בפאות אלו, שיש להם להזהר שלא לשבח אחרות כדרכם של נשים לשבח האחת את חברתה על בגדיהם ומראיהם, שאם האחרת הולכת בפאה אסורה, והיא משבחת אותה על כך, הרי היא מסייעת בידי עוברי עברה, ועל כן אסור לה לומר לה דברי שבח על כך.

מסירות נפש בזמנינו כאן באמריקא

ז) עוד יש להתבונן בגודל מעלת העומדת בנסיון זה, הנה אבותינו וזקנינו עברו את שנות המלחמה מתוך רוב מסירות נפש, ומעשים לאין ספור מסופרים על כל אחד מהם שעמדו בפניהם נסיונות קשים ומרים להתגעל במאכלות אסורות או לאכול חמץ בפסח, ועל דרך זה בכל המצות, ולפעמים היה בכך אף חשש פיקוח נפש כאשר לא היה להם מה לאכול, והם עמדו בכל הנסיונות בגבורת נפש שאין כמותה.

אך אנו צאצאיהם גדלנו כאן באמריקא, ארץ מלאה תאוות גשמיות וכל מחשבות האדם רק רדיפת הממון וכל הבלי העולם הזה, ואין לפנינו נסיונות כאלו, ואף אין ביכלתנו לעמוד בנסיונות כמוהם, אך כעת כאשר עומד לפנינו נסיון כזה, עתה היא שעת המבחן האם אנו עושים רצונו רק כאשר הכל מסביב הולך כרצונו ולפי יכולתנו, או שאנו עבדים נאמנים לה' ולתורתו וככל אשר יצווה עלינו נעשה בשמחה וברצון.

והעומדת בנסיון זה, הרי זו בחינת מסירות נפש בדורנו, ושכרה רב מאוד, ועד היום הזה אנו אוכלים משכרו של מעשה העקידה, לפי שבו מסרו אברהם אבינו ויצחק אבינו את נפשם לה'.

וידוע לכל כי בשנים שלפני המלחמה היתה במדינת אונגארן מלחמה בין החרדים לדבר ה' ובין הניאלאגן אלו הפשרנים שמצאו קולות בכל דבר הנוגע לקדושה ושמירת המצות, והם אשר לא חששו להתחבר עם הרעפארמים, לעומת החרדים שהתבדלו והתרחקו מהם, וכיום כאשר עברו כמה דורות לא נשאר זכר לאלו אשר לא הקפידו על שמירת התורה והמצות בכל התוקף. וניתן להאמר שעתה היא שעת המבחן בדורנו, זה אשר יעמוד בנסיון זה במסירות נפש, הוא אשר יזכה להנחיל את מורשת התורה לדורות הבאים אחריו, וכפי שהי' כאן באמריקא שאלו שמסרו את נפשם למען שמירת השבת, הם אשר זכו וצאצאיהם נשארו נאמנים לה' ולתורתו.

גודל השכר כאשר הנסיון קשה יותר

ח) וכבר הביא רש"י עה"פ (דברים יב, כג - כח) רק חזק לבלתי אכול הדם וגו' למען ייטב לך ולבניך אחריו עד עולם כי תעשה הטוב והישר בעיני ה' אלוֹקֶיךָ, וברש"י, צא ולמד מתן שכרן של מצוות אם הדם שנפשו של אדם קצה ממנו הפורש ממנו זוכה לו ולבניו אחריו ק"ו לגזל ועריות שנפשו של אדם מתאוה להם, ע"כ. ואם כן כאשר עתה עומד על הפרק ענין זה שהוא מדברים שנפשו של אדם מחמדתן, והוא נסיון גדול להמנע מללכת עם פאות אלו, הרי ודאי שיגדל השכר משמים עד מאוד וכל אלו שיעמדו בכך יזכו למען ייטב לך ולבניך אחריו עד עולם, וכל שכן אלו שנמנעו מכך במשך כל השנים מחמת צניעות ודאי יזכו לשכר גדול ורוב טובה בזכות כך.

בירור דברים בענין שערוריית הפאות הנכריות

אין דעת חכמים נוחה בשייטלעך כאלו

ט) וכאשר נסתבב משמים לעסוק בענין הפאות, יש להעיר על עצם הדבר כי אין רוח חכמים נוחה מכך שהולכים בפאות כאלו, לפי שההיתר בשנים קדמוניות היה על הפאות שהי' בימיהם שכל אחד היה יכול להכיר מיד שאין אלו שערות אלא פאה נכרית, והיה ניכר לכל שאשה זו נשואה ואין אלו שערותיה. אך כיום בהתקדמות הטעכנאלאגיע שהפאות עשויות באופן כזה שהשערות נראות ממש כשערות האשה עצמה, ואי אפשר להכיר הבדל בין פנוי' לנשואה, הרי ודאי שלא על כך היה ההיתר ללבוש פאה נכרית.

וסיפר לי אחד שבתו הנשואה הלכה ברחוב ומצאה חברה משנים קדמוניות ששאלה אותה מתי יהיו נישואיה?, אמרה הרי אני כבר נשואה, ענתה חברתה, והלא הפאה נכרית שהנך לבושה נראית כאילו אלו השערות שלך, ואין מדובר כאן מאחד שראה אותה לרגע קט, אלא על חברתה שמכירה אותה היטיב ואעפ"כ לא יכלה להכיר שהיא נשואה, והוסיף שמעשה זה אירע אצל ב' מבנותיו. שומו שמים, הלא אשה ההולכת פרוצת ראש קרויה עוברת על דת יהודית, ועליה להיות צנועה שלא ייראו שערותיה בחוץ, וכי באים אנו לרמות את השי"ת, למצוא עצה ללכת עם פאה נכרית הנראית כשערות האשה עצמה, נגד רצון ה'. ומכך יצא גם מכשול נוסף שהתחילו ללכת בפאות ארוכות ופרועות, דבר שאינו אפשרי בפאות העשויות משער סינטטטי רק בשער אדם.

וסיפר לי רב אחד באיזה בית רפואה, שהנורסעס שם שאלוהו פעמים רבות דבר פלא שהן רואות אצל היהודים, שכפי ידיעתן מחויבות הנשים היהודיות ללכת בכיסוי ראש ובצניעות שלא ימשכו את תשומת לבם של אחרים, והנה הן רואות שהן הולכות בפאות נכריות הנאות ומושכות יותר את העין משערות האשה עצמה, היפך הצניעות, ואמר רב זה שהוא יודע בעצמו שהן צודקות בדבריהן וכל פעם שהוא שומע טענתן פנוי מאדימות מבושה.

ועל כן הדבר צריך תיקון גדול, ובודאי אלו ההולכות ללא פאה נכרית כלל, אשרי להן ואשרי חלקן, אך אף אלו שהולכות עם פאה נכרית כדעת המתירים, אין זה אלא בשער סינטטטי, אבל בשער אדם הרי לבד מאיסור ע"ז החמור, הרי זה היפך הצניעות ונגד גדרי הקדושה, ואשרי אלו המשליכות פאות אלו, ואם עושות זאת בשמחה הרי שכרם כפול אלף פעמים.

השפעות טובות בזכות התגברות על הנסיון

י) וכאשר עומדים אנו עתה סמוך ונראה לימים הנוראים נוכל לפרש בדרך מליצה את הפיוט הושענא אדון המושיע – השי"ת הוא אדוננו החפץ להושיענו ולהשפיע לנו מכל טוב בני חיי, אך, בלתך אין להושיע – פירוש, שהישועה באה רק אם אנו עובדים אותו בנאמנות ואין לנו זולתו, אך אם לבושים בפאה נכרית העשויה משערות תקרובת ע"ז א-ל אחר, הרי ח"ו מעכבים את הישועה מלבוא. **שעירים מלהניע** – שעירים לשון שער, היינו להניע ולהשליך מאתנו את השער האסור, ואז, **עננים מלהמניע** – אלו העננים המונעים את התפלה מלעלות למעלה, ככתוב (איכה ג, מד) סכותה בענן לך מעבור תפלה, כי עוון ע"ז עושה מסך המבדיל בין ישראל לאביהם שבשמים, וכאשר ישליכו שערות אלו, יסתלקו העננים והתפללות יתקבלו לפני כסא הכבוד. ועל ידי זה נזכה, **פותח יד ומשביע** – שיהי' שפע פרנסה לכל בית ישראל וימלא ה' כל משאלות לבו לטובה, ועוד נזכה שההורים יראו נחת מבניהם, שיכלו בדרך התורה וישתוקקו לעשות רצון ה' בשמחה ולהגות בתורה מתוך חשק והתמדה, וככתוב (תהלים סג, ב) צמאה לך נפשי כמה לך בשרי, ושלא יעשו זאת בדרך מצות אנשים מלומדה, וזהו, **צמאיך תשביע** – רומז על כך שהקב"ה ישביע את ההורים וימלא בקשתם שהבנים יצמאו וישתוקקו לעבדו בלבב שלם.

העתק של ראיון עם הכומר הראשי בטירופטי, עם תרגום ללשה"ק. הראיון מוסרט ואפשר לקבלו.

The top priest of Tirupati (The following conversation was in English, and is available on video)

Shliach: **Where they shave the hair, is it considered a sacred place?**

Priest: Yes

Shiach: It is considered a sacred place...

Priest: **Sacred.**

שליח: המקום בו מגלחים את השיער, האם הוא נחשב מקום קדוש?

כומר: כן

שליח: זה אכן נחשב מקום קדוש...

כומר: קדוש.

Shliach: When they shave the hair do they pray?

Priest: "Govinda" They will pray.

Shliach: They will pray?

Priest: **They will pray and they will say "Govinda Govinda"**. { * one of the names of the idol }

Shliach: Also the people that are shaved and also the barbers do they pray?

Priest: Yeah, every day before starting their work they will pray (the barbers), and only then they will start their work.

Shliach: Are there any people that shave their hair that do not pray? Some people just come shave their head? Or everybody prays?

Priest: Some peoples will do. Because nowadays some people don't know the tradition. That's the problem.

Shliach: Where they shave, do they have to have one of the gods, either a statue or a picture of the gods?

Priest: In the hall. **The gods picture or statue will be in the hall.**

Shliach: In the hall?

Priest: In the hall. Where they shave

Shliach: Where they shave?

Priest: **Before the god only, they shave.**

Shliach: Can any person be a barber or he is a special person?

Priest: A barber only will shave.

שליח: כשהם מגלחים את השיער האם הם מתפללים?

כומר: "גובינדא" הם מתפללים.

שליח: הם מתפללים?

כומר: הם מתפללים והם אומרים "גובינדא גובינדא".

{ * אחד מהשמות של העי"ז }

שליח: גם המתגלחים וגם הספרים האם הם מתפללים?

כומר: כן, כל יום לפני התחלת העבודה שלהם הספרים מתפללים, ורק אחרי זה הם מתחילים לעבוד.

שליח: האם ישנם אנשים שמתגלחים ואינם מתפללים? האם יש אנשים שרק באים להתגלח? או שכולם מתפללים?

כומר: יש אנשים כאלו. בגלל שכיום כמה אנשים אינם יודעים את המסורת, זו הבעיה.

שליח: במקום שמגלחים, האם צריך להיות שם אחד מהאלילים, או פסל או תמונה של אליל?

כומר: באולם. תמונת האליל או פסל של האליל יהיו באולם.

שליח: באולם?

כומר: באולם. היכן שמגלחים.

שליח: היכן שמגלחים?

כומר: רק לפני האליל הם מגלחים.

שליח: האם כל אדם יכול להיות ספר, או שהוא אדם מיוחד?

כומר: רק ספר יגלח.

Shliach: But I am asking, can anyone be a barber or he is a special person?

Priest: The barber is a caste there and that caste people only shave there.

Shliach: Is it a "Nehi Brahmin"?

Priest: No no, Nayi Brahmin

Shliach: What does this mean?

Priest: Nayi Brahmin means... There are two (types of) Brahmins... Brahmin is a priest for the god... Nayi Brahmin means... Mangala Vaidyam (devotional music) is there... Mangalam Nadaswaram (a musical instrument)... Who plays that (instrument for god) is called as "Nayi Brahmin"

{ That means that Nayi Brahmin are not actually priests, **rather they are servants in the temple**, who either play the instruments for the idol or are barbers. Lhavdil **they are like levlim not kohanim** }

Shliach: So they get their profession from their forefathers? It is in the family?

Priest: It is in generation, forefathers. Some new persons also learn... But from the same caste only.

Shliach: Are they considered a low caste or high caste?

Priest: In Tirumala there is no caste feeling (discrimination based on caste) first of all. Barbers are, actually **they shave, but they don't shave like in the shops**. There is some rules to shave here. They don't do the soaps. They shave only hair and the head. That's it.

Man (off camera): They are very sacred compared to other places.

Priest: **It's a holy shave.**

Shliach: So the barbers, they feel that they are working for the lord? For the god?

Priest: **They feel their job is a holy service to god.**

Shliach: I was asked here if the source of the god here, there are a few names... I was asked here if he was originally a man or he was originally a god? I think that they heard that some people maybe became gods.

Priest: Originally he is a live (living) god who came from Vaikuntham and became a statue here...

While coming to... he met an accident with a cow herd, he throw the axe... Axe make a wound here. At that time he lost hair here. For that only, **we give hairs to him**. That's the reason we are shaving the hairs here.

שליח: אבל אני שואל, האם כל אחד יכול להיות ספר או שהוא אדם מיוחד?

כומר: הספר הם כותבים, ורק אנשי הכת מגלחים שם.

שליח: האם זו "נהי ברהמין"?

כומר: לא לא, ניי ברהמין.

שליח: מה המשמעות?

כומר: ניי ברהמין פירושו ... יש שני (סוגים של) ברהמינים ... ברהמין הוא כומר לאלילים ... ניי ברהמין פירושו ... מנגלה ואידיאם (מנגינת האמונה) נמצאת ... מנגלה נאדאסוואראם (כלי נגינה) ... אשר המנגן בו (באותו כלי לאליל) נקרא בשם "ניי ברהמין"

{ כלומר ניי ברהמין אינם ממש הכוהנים, אלא הם המשרתים בבית האליל, או מגלחים או מזמרים זמירות לאליל. להבדיל אלף אלפי הבדלות, הם כמו הלויים ולא כהנים }.

שליח: אם כך הם מקבלים את המקצוע מאבותיהם ואבות אבותיהם? האם זה במשפחה?

כומר: זה מדורי דורות. גם יש כמה חדשים שלומדים ... אבל רק מאותה הכת.

שליח: האם הם נחשבים כת שפלה או רמה?

כומר: בטירומלה אין הרגשת כתות (הפליה על בסיס כתות) בכלל. ספרים הם, הם **מגלחים, אבל לא כמו שמגלחים בחנויות**. ישנם כמה חוקים לתגלחת כאן. הם לא שמים סבונים. הם מגלחים רק שיער ואת הראש, זה הכל.

עוד אחד (שלא רואים בווידיאו): הם קדושים מאד יחסית למקומות אחרים.

כומר: **זו תגלחת קדוש.**

שליח: אם כן, האם הספרים מרגישים שהם עובדים עבור הפסל, עבור האליל?

כומר: **הם מרגישים שעבודתם היא שירות קדוש לאליל.**

שליח: נשאלתי כאן האם המקור של האליל כאן, יש כאן כמה שמות ... נשאלתי כאן האם הוא היה מלכתחילה אדם או שמלכתחילה הוא היה אליל? אני חושב שהם שמעו שהיו אנשים שהפכו לאלילים.

כומר: במקור הוא אליל חי שהגיע מוואיקונטהאם והפך לפסל כאן ...

בזמן שהוא בא ל ... הוא פגע בתקרית עם רועה פרה, שזרק גרזן ... הגרזן פצע אותו בראשו ואז הוא איבד שיער שם. רק בגלל זה **אנחנו נותנים השערות אליו**. וזו הסיבה שאנחנו מגלחים את השיער כאן.

demand. The long and uniformly trimmed hair is called *remy* hair, which has a big market in Europe and the US, where it is woven into wigs. The non-remy hair, broken and short, has a huge demand in China, which in turn makes wigs and sells it in the American or African market, especially Nigeria. In the domestic market, Tirumala hair is popular in Mumbai for making wigs for film stars," In 2011, the temple authorities took to e-auctioning, courtesy of a spike in demand from traders across the world. "As many as 49 traders participated in last year's auction and bid huge amounts for various categories of hair. In 2011-12, the Tirumala temple earned nearly Rs 200 crore out of its total revenue of Rs 1,949 crore⁵, from auctioning human hair.

PUROHITH SANGAM

There are 200 Purohiths rendering services in Purohit Sangham to attend Marriages, Sankalpams, Poojas, Upanayanams and Vratams etc. The Purohiths are deputed on rotation basis to the Papavinasanam, Akasaganga and Gogarbhram Dam for the convenience of Devotees. They are not regular employees, but work under the control of TTD as a result of an agreement entered in the year 1952 between the Executive Officer, TTD and the President of Tirumala *Theerthavasi Purohith Sangam*. The receipts of the Purohith Sangam are shared at 75 percent and Sangam and 25 per cent of Devasthanam⁶.

TONSURING

Another unique custom of Tirumala is the tonsure ceremony. Pilgrims to Tirumala usually offer the hair on their head to the Lord as a devotional offering. Persons in need of the assistance of the Lord usually take a vow and when they visit the temple offer their hair at the Kalyanakatta - special hall erected for this purpose. A bath in the Pushkarini follows the tonsure ceremony; the pilgrims then enter the temple and worship the Lord.

It is believed that hair offering establishes a bond between the man and the deity to whom it is offered. As one enters Tirumala one would invariably find a cluster of cottages and choultries built for accommodation of the pilgrims. Just

5. *The Hindu*, (Chennai), 21-09-2011, p. 3

6. TTD Administration Report, n.4, p. 128

Call us : +91 7989604060

gotirupati.com
Your Yatra Advisor

TIRUMALA HAIR OFFERING TIMINGS

Tirumala Hair Offering Timings

The moment one mentions "TIRUPATI" one is reminded of tonsuring and laddus. KalyanaKatta in Tirumala is a multi-storeyed building situated opposite to Free Meals building where thousands of devotees offer their hairs to Lord Sri Malayappa. At a time, Hundreds of devotees can tonsure at KalyanaKatta in Tirumala and tonsuring is done at free of cost. Hari Offering Tirumala is normal practice in Tirumala, devotees offer their hair before going for Darshan, Detailed chart provided on Tirumala Hair Offering Timings below.

Search

TEMPLE NEWS

**TIRUPATI DAI
STATUS**

November 25, 201

TIRUPATI TUE

November 21, 201

**TIRUPATI DAI
TOMORROW**

November 18, 201

Story behind Tirumala Hair Offering At KalyanaKatta

First devotee who gave her hair to god is Neela Devi. Lord Srinivasa named this hill by her name as Neeladri. When Lord Srinivasa was hit by a Shepard on his head, a small portion of his scalp becomes bald. There is no hair growth over that place and this was noticed by Gandharva princess, Neeladevi. She felt such a handsome face should not have any defect. Immediately she cuts a portion of her hair and implants it on his scalp with her powers. As hair is considered as the beautiful aspect of women, Lord Srinivasa notices her sacrifice and **he said all the hair given to him by devotees in Tirumala or Tirupati belongs to Neeladevi.** Giving our hair to god is the symbol of leaving our ego. The word "Talanelalu" is also came from her name.

For any queries on Ear Piercing in Tirumala or Tirumala Hari Offering Timings, please leave your comment below , we will get back to you queries at the earliest.

Tirumala Hair Offering Location Photo-Gallery

Kalyana Katta - 2

TIRUPATI TO
November 21, 2
TIRUPATI TO
TOMORROW
November 18, 2

BOOK YOUR STAY

SUBSCRIBE TO OUR

412k
Fans

71
Subscr

Sign from the Tirumala Tirupati Devasthanams (TTD):

AN APPEAL TO DEVOTEES

- ✱ Kalyanakatta is a sacred place.
- ✱ One should not enter inside wearing footwear.
- ✱ Tonsuring facility is available in Kalyanakatta at free of cost.
- ✱ Devotees shouldn't give any amount to the tonsurer after tonsuring.
- ✱ If any barber demands money, complaint the same by mentioning the number of that barber to the A.E.O / Supervisor on duty either in person or put a written complaint in the complaint box.
- ✱ Necessary action will be initiated against the concerned person.
- ✱ One should not spit and pass urinals in the premises of Kalyanakatta.
- ✱ Separate bathrooms and Lavatories for male and female devotees were provided by T.T.Devasthanams. Hence the devotees are requested to utilize them.

For Further Details Contact :
0877 - 2277777, 2233333
Toll Free No. 18004254141

• India

Lady barbers crack hair line

Read more below

By G. S. RADHAKRISHNA in Hyderabad

Published 26.09.06

AddThis Sharing Buttons

The Tirumala temple

Hyderabad, Sept. 26: Sumalatha can let her hair down, finally. And, Tirumala's Balaji temple can watch one of its last glass ceilings crack.

The 24-year-old is one of the 18 lady barbers who began work at Kalyana Katta, the temple's tonsuring platform, joining the band of 600 men who shave around 30,000 heads daily and about six million a year.

"It is a hard-earned privilege for which we fought for over three years against hostile attitudes and opposition from male barbers," said Kalpana, 30, another lady who has just made the mark along with Sumalatha.

According to Rangaswami Reddy, the tonsuring unit's superintendent, the ladies will initially use their skills only on women and children.

"In times of heavy rush however, they will tonsure men, too," he added.

Soon, more women will join Sumalatha and Kalpana as Tirumala Tirupati Devasthanam gets ready to hire 100 in all.

→ **However, lady barbers will be asked not to work during their menstrual periods.** They will ←
be on the job only in day-shifts or late-evening sessions ending at 8 pm. The work timings come with a dress code too: only saris and loose garments.

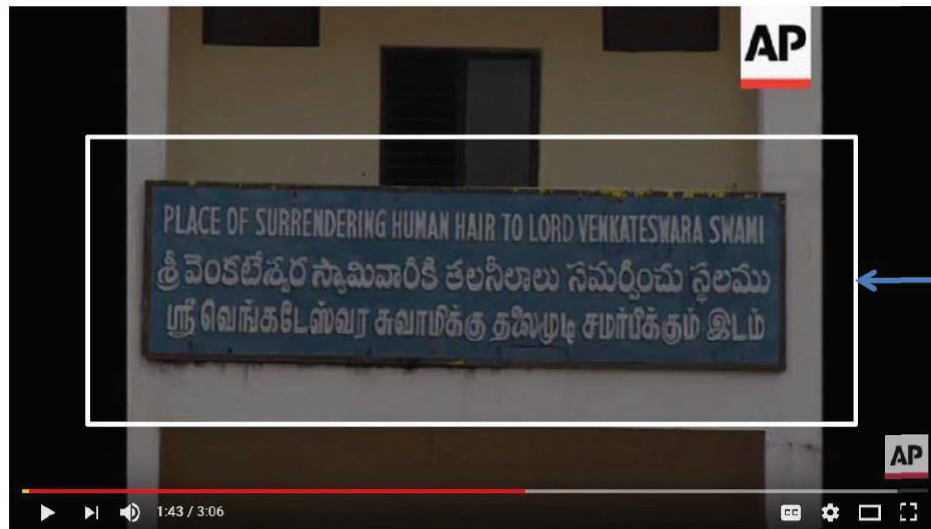
That might sound like freedom with too many strings attached, but few are complaining. The tonsure triumph didn't come easy, after all.

The temple barbers' union had stiffly opposed the entry of ladies. A committee of Agama experts in temple rituals appointed by the temple management had also shot down the idea.

Then, women's associations, including the All India Democratic Women's Association, brought their combined might to bear on the barber bastion. They slammed the panel's decision as "anti-women and discriminatory".

The battle won, the associations are happy. "This is not the first time that women have been employed in Lord Balaji's service. Hundreds of ladypushers are already being recruited on a temporary basis to nudge devotees out of the sanctum sanctorum," the All-India Women's Association said.

Pictures of the KalyanaKatta complex in Tirumala (tonsuring hall):

INDIA/UK: HINDU PILGRIMS SHAVE THEIR HAIR TO SELL AS WIGS

TIRUPATI - A KARMIC DEBT

תמונות אלו הם מתוך ווידאו של חנוכת בית תגלחת חדש בטירופטי.

בסרטון שביד המערכת נראית חנוכת בית תגלחת חדש (בעקבות ריבוי המבקרים, והתעשרות הטמפלים ממכירת שערות התגלחת, החלו לייסד עוד ועוד אולמות).

פמליה "מכובדת" מגיעה בלווי צלמים ואנשי תקשורת רבים, וטקס הבאת המנחות מתחיל, צלם האליל יושב לו מרווח במרכז האולם, מעליו תלויים אשכולי בננות לקישוט, שרשראות פרחים סובבות לו, ופירות כמנחה סדורים לו לפניו.

בתחילה הממונה (ארוך שיער, וערום למחצה) אוחז בידו כלי קטן עם מים, ובאמצעות אגודת עלים הוא זורה מים על העומדים סביב (מזכיר הזאת מי נדה ע"י אזוב להבדיל אא"ה).

אחרי זה, שוברים קוקונוטס בפני האליל, ומגישים את זה בפניו. לאחר מכן מונף מגש קטורת בפני האליל, ושוב מונף מגש פירות בידי כמה מהעובדים שסביב, דוגמת הנפת הביכורים להבדיל אלף אלפי הבדלות.

כאן רואים איך שהם עושים כל מיני עבודות ממש לפני הפסל הגדול שעומד באמצע בית התגלחת ועובדים אותה פשוטו כמשמעו. ורואים מזה שהתגלחת היא בפניה ממש.

א. הכומר מזה הזאת מים קדושים עם אגודת אזוב בידו.

ב. הכומר מקריב קוקאנאטס, ושובר אותם לפני הפסל.

ג. הכומר מקטיר קטורת על גבי האש לכבוד האליל לפני הפסל.

ד. הכומר מניף תנופה לפני האליל טס של פירות יפים.

ה. רואים תקרובת של הרבה באנאנעס וכל מיני פירות שהקריבו על השולחן לפני הפסל

הזאת מים טמאים

שבירת הקונוטס

הנפת אש קטורת

הנפת פירות לפני האליל

לכבוד הגאון הגדול ... שליט"א

אודות מה שדיברנו בטלפון, אם שבירת מקל נאסר רק בפני הע"ז, כמו שהוא פשוט לשון הגמרא בע"ז נא: שבר מקל בפניה חייב ונאסרת, ומשמע מזה שלא בפניה אינה נאסרת.

אבל לשון זה מצינו גם כן לגבי שחיתת בהמה בגמ' חולין מ. היתה בהמת חבירו רבוצה לפני עבודת כוכבים, כיון ששחט בה סימן אחד אסרה. ותוס' פירשן שם: אין לפרש דוקא לפני עבודת כוכבים וכו' אלא ודאי אע"פ שלא בפני עבודת כוכבים נמי מתסרא, והא דנקט הכא לפני עבודת כוכבים אורחא דמלתא נקט, אי נמי כיון דלפני עבודת כוכבים הוא מסתמא לשם עבודת כוכבים מתכוין אע"פ שלא פירש וכו'. וכן כתב גם הרשב"א ע"ז נא: שתי תירוצים אלו כמו תוס'.

ולכן מה דנקט בשבירת מקל בפניה, זה לאו דוקא, ואפילו שלא בפניה חייב ונאסרת, ונקט בפניה משום אורחא דמלתא נקט, או מיירי ששבר סתם באופן שלא פירש, ולכן נקט בפניה, אבל באופן שפירש אין צריך בפניה. וכאן בהודו בעת גילוח השער המתגלחים אומרים את שם האליל! ויש בידינו הרבה ווידאס מהם שאפשר לשמוע איך שאומרים בעת התגלחת את שם האליל גובינדא, גובינדא, וגם על הבנין כתוב שלט גדול שמקום זה הוא מקום שמקריבים השער אל האליל! ולכן זה הוה פירש באר היטיב.

וכן הדין במי שלש עיסה לשם ע"ז, כתב הרשב"א מפורש שהעיסה נאסרת משעת לישה, אע"פ שאינו משתבר לפני הע"ז, כיון שלישה היא כעין זביחה שיש בה שבירה, והוה כמו שבירת מקל. הרי ראינו מפורש ברשב"א, שאין צריך בפניה.

רצוף בזה הנני שולח למעכ"ת העתק דברי התוס' חולין דף מ. ודברי הרשב"א לגבי לישה שכתבו מפורש שאפילו שלא בפניה אסור.

לעבודה זרה שפטור שנאמר זובח לאלהים יחרם אלמא לא אמרינן כעין זביחה, ורב דאמר שבר מקל לפניו חייב ונאסרת סבירא ליה כתנא דספת לה צואה ולית הלכתא כוותיה, ואיכא מאן דאמר שתקרובת המשתכרת אסור דכעין זביחה אמרינן וכיון דדמי לזובח בחד צד אסור.

ואותן ככרות שלוקחין מן השוק ומקריבין אותן לפני העבודה זרה אסורין דכעין פנים איכא, ואם לשו עיסה וחזרו בהן מותרת דאין הקדש לעבודה זרה, וגם משום (ששברו) [שלשו] אותה לעבודה זרה אינה נאסרת לפי שאין בחוקי העבודה זרה ללוש אותה לשמה אלא לוקחין אותה מן השוק ומביאין, אבל אותם אוכליאש שהוא לחם אונן שלהם לחם מגואל הוא ואסור משעת לישא דהוי כעין זביחה אף על פי שאינו משתכר לפני העבודה זרה שהרי השוחט לשם הרים הרי זה זבחי מתים אף על פי שאינו לפני העבודה זרה, וכתב רבינו הרב נ"ר ורבינו יצחק ז"ל היה אומר שאין הככרות

תקרובת לפי שאין מתכוונים אלא לתתם לגלחים, ודוקא באותן דורות שהיו עובדי עבודה זרה אונמרים] שהעבודה זרה אוכלת ונהנית מן התקרובת היה התקרובת אסור, ויש טעם לאסור כי מכל מקום כיון שמניחין אותו תקרובת לפניו וחושבין שמתרצה בהנחתו לפניו אף על פי שעושין על מנת לתת לגלחים משלפניה אסור, ובשם רש"י ז"ל כתבו גם כן שהככרות ההן תקרובת עבודה זרה הן ואסורין ואף על פי שלוקחין אותן אחר כך ומשברין אותן אין בטלה עולמית לתקרובת.

וכלים של נוי שעומדים לפניו מן הקלקלן, אם עבודה זרה שיש לה קלקלים היא אף על פי שאינם עומדין דרך נוי כגון כיס תלוי בצוארו וטלית מקופלת על ראשו הרי אלו אסורין, ואם לאו אלא שעומד הטלית מקופלת על ראשו או כיס תלוי בצוארו הרי אלו מותרין ואף על פי שעשו לה עכשיו קלקלים והן עומדים לפניו והיינו מתנייתין דמצא בראשו מעות וכו'.

ואותן נרות שעה שמדליקין לפני עבודה זרה בעוד שהן דולקין אסורין בין שעומדים לפניו בין שעומדים בחוץ וכדאמרינן חוץ מן הקלקלן בדבר של נוי אסור, ואם כבו אותן אין להם דין תקרובת לפי שאין כיוצא בהן בפנים, ומשום נויין נמי לא מתסר כיון שכבו אותן הכומרים שכבוין היינו ביטולם, שהרי אין עושין אותן לנוי בלא דליקה אלא בדליקה וכיון שכבו אותן בטל נויין שאין איסור

של נוי מאיזה טעם יאסרו אפילו לפניו כיון דלא מתסרו משום תקרובת וגם מקרא דעליהם לא מתסרי כיון שאינם של נוי, עלה בידינו לענין תקרובת עבודה זרה ונויה לפי שיטה זו שפירשנו, כל תקרובת עבודה זרה שהוא כעין פנים דוקא כגון יינות ושמינים וסלתות ולבונה ואפילו מלח ומים אם נכנס לפניו מן הקלקלים אסורין לעולם בין דרכה בכך בין אין דרכה בכך, ואין להם בטלה דאף על פי שהוציאום משם בטומאתן הן עומדים, והיינו מתנייתין דקתני יינות ושמינים וסלתות וכל דבר אשר כיוצא בו קרב לגבי מזבח אסור, וכן פרכילי ענבים ועטרות של שבלים שבצורם מתחילה לכך דכעין פנים ממש הן שכן מביאין אותם בכורים, ואם לא נכנסו לפניו מן הקלקלים הרי אלו מותרין, לפי שבחוקי אינו נאסר משום תקרובת שאין מקריבין לה בחוץ והיינו מתנייתין דבשר הנכנס לעבודה זרה מותר והיוצא אסור.

ונראה לי דוקא בהמה ועוף הראויין למזבח דהיינו מידי דתקרובת לפניו אבל בשר חיה ועוף שאינם בני הקרבה בפנים מותר, והיינו פלוגתייהו דרבי יהודה וחכמים (בשאינו) [בשחט] לה חגב וחכמים פוטרים וכל היכא דהמקריב אינו מתחייב התקרובת אינו נאסר, וכן אם שחט לה בהמה תמימה באיבריה דכעין פנים הוא, ואף על פי שיש לה דוקין שבעין הרי זה חייב ונאסרת אף על פי ששחטה שלא בפניה, כדתנן השוחט לשם הרים לשם גבעות וכו' הרי אלו זבחי מתים, והא דאמרינן היתה בהמת חבירו רבוצה לפני עבודה זרה כיון ששחט בה סימן אחד אסרה, פירשו רבוצתא דאורחא דמילתא [נקט], אי נמי שכיון שהיא רבוצה לפני העבודה זרה אף על פי שהוא שוחט סתם נאסרת, אבל אם שחט לפניו בהמה בעלת מום שחסרה אחד מאיבריה פטור ואינה נאסרת דלאו כעין פנים היא והיינו דאמר ר' אבהו אמר רבי יוחנן מנין לזובח בהמה בעלת מום לעבודה זרה שפטור שנאמר זובח לאלהים יחרם אסרה תורה אלא כעין פנים, ותקרובת שאינו כעין פנים ולא ראוי למזבח כגון אבנים ומקל וחגב וצואה וכיוצא בהן אף על פי ששבר לפניו המקל או ששחט לה החגב וזרק לפניו הצואה והיא ליחה דאיכא תקרובת המשתכרת אף על פי שדרכה בכך הרי אלו מותרין דכעין פנים ממש בעינן ולא כעין זביחה, דהלכתא כחכמים דפליגי עליה דרבי יהודה בשחט לה חגב, ועוד דרב ורבי יוחנן הלכה כרבי יוחנן ואמר רבי יוחנן מנין לזובח בהמה בעלת מום

At the entrance to the Kalyanakata (the place where they shave the hair), a sign explains what the do there. This sign is hanging in more than one place. In some places the sign is in 3 languages, in other places there is 4 languages..

A film of the temple in 1954 shows that this sign was already hanging then.

English:

Place of **surrendering** human hair to lord v...

The word surrender when used on an object, means to give the object. Meaning the sign means, place of giving human hair to lord.

From Cambridge Dictionary

<https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/surrender>

surrender

verb

1. surrender verb (ACCEPT DEFEAT)

to stop fighting and admit defeat:

2. surrender verb (GIVE)

to **give something** that is yours to someone else because you have been forced to do so or because it is necessary to do so:

Language: Telugu

Script:

శ్రీ వెంకటేశ్వర స్వామి వారికి తలనీలాలు సమర్పించు స్థలము

Translation:

The word used in Telugu in place of surrender is “సమర్పించు” pronounced Samarpin̄cu.

The definition for samarpincu is¹:

Samarpinchu means “to offer respectfully. For example, when we offer something to god, we say, “దేవునికి సమర్పించు సామగ్రి (dEviniki samarpinchu saamagri”) meaning the material being offered to god.

Samarpinchu - to offer, to offer with respect, with bhakti (devotion)

Arpana - to give, samarpana - to give with faith, devotion, happiness”

“Place of

The sign therefore means: “Place of offering human hair to lord v...”

¹<https://www.quora.com/What-does-%E0%B8%E0%AE%E0%B0%E0%B1%8D%E0%AA%E0%B0%BF%E0%B0%82%E0%B0%9A%E0%B1%81-samarpinchu-in-Telugu-mean-in-English-How-would-you-translate-it-Can-you-give-an-example-of-its-use>

Language: Tamil

Script:

ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வர சுவாமிக்கு தலைமுடி சமர்பிக்கும் இடம்
அர்ப்பணம்

The word used in Tamil is தலைமுடி,
pronounced samarpanam.

The translation given for this word is: “Dedication,
Votive offering. Giving, presenting, Giving to
superiors”

Therefore, the sign means:

Place of presenting human hair to the lord V...

சமர்ப்பணம் in English

translation and definition "சமர்ப்பணம்", Tamil-English Dictionary online

சமர்ப்பணம்

- கடவுளர் பெர்யோர்களுக்குக் காணிக்கை முதலாயின அளிக்கை

Dedication, votive offering

- Giving, presenting, . 2. Giving to superiors, . W. p. 895.**

கடவுளர் பெர்யோர்களுக்குக் காணிக்கை முதலாயின அளிக்கை

Automatic translation:

dedication

Language : Hindi.

Script: भगवान श्री वेंकटेश्वर स्वामी को सिर के बाल दान करने का स्थल

The words used are बाल दान करने pronounced: baal daan karane.

Baal means hair.

Daan - is a noun and means giving, presenting, offering.

1. dānā [√1. dā] giving, -- away (a daughter), presenting, offering (a sacrifice), teaching (of, g., --°, to, lc., --°); abandonment of life (--°); payment of debt; gift; charitable gift; bribery; addition; offering, oblation. = दान | daan

2. dānā [√2. dā] distribution, esp. of food, meal, sacrificial feast; liberality; share, property. = दान | daan

the hindi word daan

(दान) is based on the sanskrit word daana.

karane - means “to do” similar to לשון הקודש. לעשות in

Meaning: place of presenting hair to the Avoda Zara.

רצוף כאן הרבה מקורות ברורים שהם אומרים בלשון הכי ברור... I give ... אני נותן השער אל האליל!

עיקר השאלה היא אם הם מגלחים השערות רק להסיר את השערות ולהיות מקורח כדי לשבור את הגאווה, ולהיות בהכנעה כשנכנסים אל האליל, אבל עצם השערות לא נותנים כלל אל האליל, ועצם השערות זה ממש כמו אשפה שמסירים מן האדם ומשליכים אותו, ואין כאן שום נתינה אל האליל וכל ענין התגלחת זה רק מעשה התקרחות, ואין השער שום תקרובת כלל.

או שהם מאמינים שהשער היא ממש קרבן אל האליל, ושעל ידי גזיזת השער הם נותנים את השער כפשוטו אל האליל והשער היא דורון אל האליל. וגם יש בזה טעם ורמז על הכנעה, כמו להבדיל אא"ה אצלינו בבית המקדש כל הקרבנות היה בהם ענין של הכנעה ושבירת הגאווה כמו שנאמר זבחי אלוקים רוח נשברה, ועוד הרבה פסוקים. ולכן הכנעה אינו סתירה כלל אל קרבן. שבוודאי השער הוא קרבן גמור ויש בזה גם ענין של הכנעה, וזה פשוט מאד לכל בר דעת... ולכן השער נאסר מחמת תקרובת ע"ז ממש.

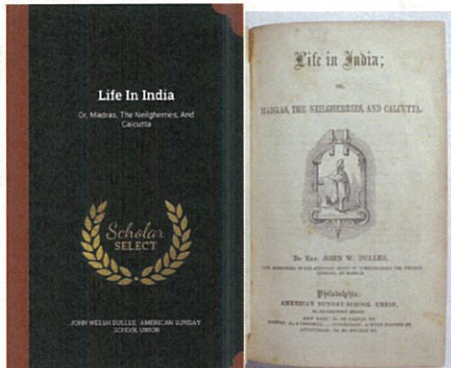
ובמקורות אלו מוכח בבירור שהשער היא אופערינג וקרבן ממש, שנותנים את השער אל האליל, היינו שגוזזים את השער לשם קרבן ולכן צדקו דברי כל גדולי הדור שפסקו שהשער מהודו יש לו דין תקרובת ע"ז.

Some argue that tonsuring is only to break the ego, and is not an offering to their silly getchka. Here are some of the myriad proofs that the tonsuring in the temples in India is **definitely done as a korban (offering) to their idol.**

Tonsuring is called mutikanikkai in Tamil, an official language of India.

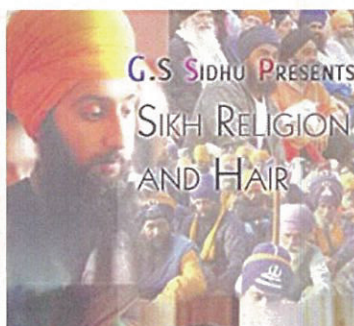
mutikanikkai, an offering of the hair of the head shaved off and **presented to an idol** in fulfilment of a vow.

(Tamil -English Dictionary online)

“Another little fellow has his hair matted in long filthy locks all over his head. Why is he not shaved like the rest? His parents had made a vow **to present his hair as an offering to the god at Tirupathy.** And hence, it is not cut or combed. At the next annual festival, he will ask for leave of absence, to go and present his locks to the god in his temple.

(Life in India, p. 153, pub. 1855)

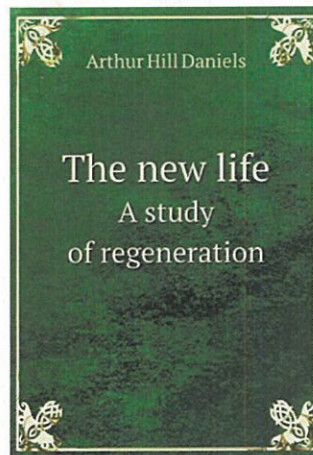
“Ancient Hindu literature stipulates that a man must be ready to offer his head in the service of god. It is not known for certain when and why the **Hindus began to offer their hair to the deity instead of the head.** Presumably, at some stage, religious rituals somehow got associated with **hair** which **began to be offered as an alternative to human sacrifice.** In Triputi temple, south of india, and in many other such temples **hair is offered to the goddess as an offering.**”

(quote from the book, Sikh Religion And Hair, by G.S. Sidhu, pub. 2008)

“Every year thousands of people who visit the temple get tonsured to offer their hair to Lord Venk..., in keeping with the centuries-old tradition. Pilgrims to Tirumala usually **offer the hair on their head to the Lord as a devotional offering.**

Persons in need of the assistance of the Lord usually take a vow and when they visit the temple, offer their hair at the Kalyana Katta – special hall erected for this purpose. It is believed that **hair offering establishes a bond** between the man and **the deity to whom it is offered.**”

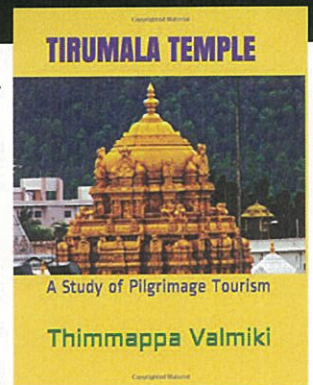
(Tirumala Temple, p 172-173)

“By some ancient peoples human sacrifice was regarded as the only worthy sacrifice. Various rites of finger cutting, hair cutting, and bloodletting are no doubt connected with sacrifice....**In their origin, the hair offering and offering of one's own blood are precisely similar in meaning.** But the blood offering is too barbarous to be retained as an

ordinary act of religion. The hair offering, on the other hand, which involved nothing offensive to civilized feelings continued to play an important part in religion.”

(The New Life, by Arthur H. Daniels, p 17, pub. 1893)

EXCERPT FROM THE VIDEO “WHAT YOU DIDN’T KNOW ABOUT HAIR EXTENSIONS”, (December 1, 2017):

Newscaster: “Beautiful Hair. The desire of so many women and the reason for increased consumer demand for high quality hair extensions. Customized hair extensions as unique as the women who wear them.

Colors, textures, lengths, an incredible variety all ethically sourced and traceable. But where does it come from? And how does it become the world’s best extensions?

Everything begins on the other side of the globe- India.

Although there is distance between us and this emerging country, we have something important in common. No other hair has such similarity to North American and European hair then Indian hair.

And nowhere else in the world is it donated voluntarily in such quantities. Long hair here in India has a particular importance. Indian women cut off and donate their hair several times in their life. Thousands of women go to the temples to sacrifice their hair, they do this as a devotion to their god or goddess. They say goodbye to what was so important to them for years- their hair. It is an ancient ritual to sacrifice one’s hair, often whole families do it, even men and children. We can see it among all social groups, even the wealthy do it.”

Indian woman: “Two times I have done hair tonsuring. It was for devotion. I had a prayer for my family for a business prosperity so that is why I have given my hair to the god.”

